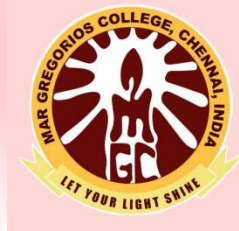

MAR GREGORIOS COLLEGE OF ARTS & SCIENCE

Block No.8, College Road, Mogappair West, Chennai – 37

Affiliated to the University of Madras
Approved by the Government of Tamil Nadu
An ISO 9001:2015 Certified Institution

DEPARTMENT OF TAMIL

SUBJECT NAME: KAPPIYANGAL

SEMESTER: III

PREPARED BY: PROF.E.GOPAL

அலகு-1

சிலப்பதிகாரம்-

மதுரைக் காண்டம்: 7 காதைகள்

அசோக மரத்து நிழலில், இருந்த அருக தேவனாகிய அறிவனை வணங்கி, கோவலன், கண்ணகி, காவுந்தி ஆகிய மூவரும் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

உறையூரில் இருந்த கந்தன்-பள்ளிக்-கடவுளர் எனப்
போற்றப்படும் சமண மதத்தவர் அனைவர்க்கும்,
திருவரங்கத்தில் சாரணர் கூறிய கருத்துகளை
காவுந்தி அடிகள் எடுத்துரைத்தார்.

அன்று அவர்கள் வாழும் இடத்தில் தங்கினர்.

பின்னர் தென்திசை நோக்கிச் செல்ல விரும்பினர்.

வைகறையில் கோழி கூவிற்று.

கிழக்குத் திசையில் கதிரவன் தோன்றினான்.

செல்லும் வழியில் வயலும், குளமும் இருந்த ஓர்
'இளமரக்கா'வில் (பூஞ்சோலையில்) தங்கினர்.

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி மூவரும் இருந்த
சோலைக்கு வந்த திருமால் அடியான் மாங்காட்டு
மறையவன் மாங்காட்டு மறையவன் வந்தான்.

தன் நாட்டுப் பாண்டிய மன்னனை வாழ்த்தினான்.

என் மன்னன் வாழ்க.

ஊழி ஊழி தோறும் உலகினைக் காப்பானாகுக.

வடிவேல் எறிந்த பாண்டியன் - தன் நாட்டின்
பரப்பினை மற்ற மன்னவர்களுக்கு
உணர்த்துவதற்காக கடலில் வேலை வீசினான்.

கடற்கோள் - பாண்டியன் தன்மீது வேலை வீசினான்
என்று கடல் பாண்டிய நாட்டைக் கொண்டது.

அப்போது பாண்டிய நாட்டில் பாய்ந்த பஃறுளி
என்னும் ஆறு, பல மலையடுக்குகளைக் கொண்ட
குமரி-மலை இரண்டும் கடலில் மூழ்கின. - கடலில்
வேல் வீசிய பாண்டியன்

இமயம் வென்ற பாண்டியன் - அதனால் இழந்த தன்
நாட்டுப் பரப்பினை ஈடு செய்துகொள்வதற்காகப்
பாண்டியன் வடதிசையை நோக்கிப் படையெடுத்துச்
சென்று, கங்கை ஆற்றுப் பகுதியையும், இமய
மலைப் பகுதியையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.
அதன் பின்னர் தென்திசையில் இருந்துகொண்டு
தென்னவன் நாடாண்டான். - இமயம் வென்ற
பாண்டியன் - அவன் வாழி.

பாண்டியர் திங்கள் குலத்தவர் (சோழர் சூரிய
குலத்தவர். சேரர் சுடர்தீ குலத்தவர்) தன் திங்கள்
குலம் சிறப்புறுவதற்காக ஆயிரம் கண் கொண்ட
இந்திரனின் மணியாரத்தைப் பெற்று
அணிந்துகொண்டவன். இந்திரன் ஆரம் பூண்ட
பாண்டியன். - அவன் வாழி.

இடியின் தெய்வம் இந்திரன். அவன் முடியில் தன்
கையில் சூடியிருந்த வீரத் தொடி வளையலை ஒரு
பாண்டியன் உடைத்தான். அதனால் இடியுடன் கூடிய
மழை பாண்டிய நாட்டில் பெய்யாமல் நின்றுவிட்டது.
அதனால் சினம் கொண்ட பாண்டியன் இடிமழையைப்
பிடித்துக்கொண்டு வந்து தன் நாட்டில் பெய்யுமாறு
செய்தான் ஒரு பாண்டியன் - மழை பிணித்து ஆண்ட
மன்னவன் - அவன் வாழி.

என்றெல்லாம் தென்னன் (பாண்டியன்) அரசன் சிறப்பினைச் சொல்லி வாழ்த்திக்கொண்டே மாங்காட்டு மறையோன் வந்து அந்தச் சோலையில் அமர்ந்திருந்தான்.

“உன் ஊர் யாது, ஈங்கு எதற்காக வந்திருக்குகிறாய்” என்று குன்றாச் சிறப்பினை உடைய கோவலன் கேட்டான். மாங்காட்டு மறையோன் தான் வந்ததன் நோக்கத்தைச் சொல்கிறான்.

நீல மேகம் பொன் மலை மேல் படிந்திருப்பது போல ஆயிரம் தலை விரிந்துள்ள பாம்புப் படுக்கையில் பலரும் தொழுது நிற்கையில் காவிரித் துருத்தி திருவரங்கத்தில் திருமகள் மார்பன் படுத்திருக்கும் கோலத்தையும்,

நீர்ப் பருக்குடன் அருவி பாயும் வேங்கடம் என்னும் மலையின் உச்சியில், சக்கரமும் சங்குமாகிய ஞாயிறும் திங்களும் இரு மருங்கும் ஒளிவீசும் இடைநிலத்தில் மின்னல் கொடியும், திருவில் கொடியும் பூண்ட நிலையில், நீல மேகம் நிற்பது போல, பகைவரை வருத்தும் சக்கரமும், பால் போன்ற வெண்சங்கும் தன் தாமரை போன்ற கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, பூ மாலையை மார்பில் அணிந்துகொண்டு, பொன்னாடை உடுத்திக்கொண்டு, செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்

எனக்குக் காட்டு என்று என் உள்ளம் துன்புறுத்த,
அவற்றைக் காண வந்திருக்கிறேன். மேற்கில் உள்ள
குடமலையில் 'மாங்காடு' என்னும் ஊரில் வாழ்பவன்
நான் - என்று கூறினான்.

தென்னன் நாட்டுச் சிறப்பினைக் கண் குளிர்க்
கண்டேன் ஆதலின் தென்னனை
வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறேன். இதுதான் என் வரவு -
என்றும் கூறினான்.

அவனிடம் "மதுரைக்குச் செல்லும் வழி யாது" என்று
கோவலன் கேட்டான். அதற்கு மறையவன்
சொல்லும் வழிகள் மூன்று.

அரசுத் தொழிலாளர்களும், அரசனும் செங்கோல்
திரிந்து வேந்தன் ஆட்சியை இழந்த நாடு போல,
வேனல் காற்று வீசி, கதிரவன் வெப்பத்தால், தன்
தன்மையில் குன்றி முல்லை நிலமும், குறிஞ்சி
நிலமும் தன் நல்லியல்புகளை இழந்து பாலை
என்னும் படிமத்தைக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில்
பெண்ணழகியையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறீர்.
கற்பாறைகளும் கல்-மலைகளும் அங்குமிங்குமாகக்
கலந்து நீர்நிலம் ஆங்காங்கே இருக்கும் நீண்ட
வழிதான் மதுரை செல்லும் வழி. இதில் சென்று

கொடும்பை (கொடும்பாலூர்) என்னும் நீண்ட குளம் இருக்கும் ஊரில் புகுந்தால், சிவபெருமானின் சூலம் போல மூன்று வழி பிரியும்.

வலப்பக்கமாக இருக்கும் வழியில் செல்ல நினைத்தால், மராம், ஓமை, உழிஞ்சில், மூங்கில் மரங்கள் உலர்ந்த நிலையில் காணப்படும். மரல் என்னும் நீர்-நிழல் ஓடும். தண்ணீர் என்று எண்ணி அதனைப் பருக மான் கத்தும். வேடர் வாழும் கானம் அது. அதனைக் கடந்து சென்றால், நெல், கரும்பு, தினை, வரகு, மஞ்சள், பூண்டு, வெற்றிலைக் கொடி, வாழை, பாக்கு, தென்னை, மா, பலா, விளையும் தென்னவன் ஆளும் சிறுமலை தோன்றும். அந்த மலையை வலம்வருவது போலச் சுற்றிக்கொண்டு செல்லுங்கள்.

அந்த வழியை விரும்பாவிட்டால் இடப்பக்க வழியில் செல்லுங்கள். அங்கே வண்டுகள் செவ்வழிப் பண்பாடும் வயல்களும் பூங்காக்களும் இருக்கும். அவற்றைக் கடந்து சென்றால் திருமால் குன்றம் (இக்காலத்து அழகர் மலை) இருக்கும். அங்கே ஆசையை வெல்லும் பிலக் குகை ஒன்று உண்டு. அங்கே மூன்று பொய்கைகள் இருக்கும். புண்ணிய-சரவணம், பவ-காரணி, இட்ட-சித்தி என்பன அந்தப் பொய்கைகளின் பெயர்கள்.

அவற்றில் புண்ணிய சரவணம் என்னும்
பொய்கையில் நீராடினால் இந்திரன் இயற்றிய
நூலறிவினைப் பெறலாம்.

பவ காரணி பொய்கையில் நீராடினால் பழம்பிறப்பு
பற்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இட்ட சித்தி பொய்கையில் நீராடினால் நீங்கள்
கருதியது நிறைவேறும்.

அங்குள்ள குகையில் புக விரும்பினால், உங்கள்
எண்ணத்தில் அங்குள்ள இறைவனின் திருவடிகளை
மனத்தில் பற்றிக்கொண்டு மலைப் பகுதியை மூன்று
முறை சுற்றி வலம் வாருங்கள்.

அங்கே நிலத்தைப் பிளந்துகொண்டு, சிலம்பாறு
என்னும் ஆறு ஓடுவது தெரியவரும். அங்கே ஒரு
பெண் தோன்றுவாள். அவள் மேகம் போல் ஐம்பால்
கூந்தல் உடையவள். மணக்கும் பூக்கள் சூடியிருக்கும்
கன்னி அவள். அவள் உங்களை ஒன்று வினவுவாள்.

இம்மைக்கு இன்பம் எது?

மறுமைக்கு இன்பம் எது?

இம்மையும், மறுமையும் கடந்த செம்மையில் நிற்பது
எது?

என வினவுவாள்.

நான் இந்த மலையில் வாழ்பவள்.

வரோத்தமை என்பது என் பெயர்.

என் வினாக்களுக்கு விடை சொன்னால் பிலத்தின் கதவைத் திறந்து விடுவேன்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு அவள் காட்டிய வழியில் செல்லுங்கள். பல கதவுகள் இருக்கும். கடந்து செல்லும்போது, ஒட்டுக் கதவு ஒன்று இருக்கும். அதன் மேல் தூரிகையால் தீட்டப்பட்ட பூப்பெண் ஒருத்தி தோன்றுவாள்.

இறுதி இல்லாத இன்பம் எது என்று சொல்லுங்கள். சொன்னால் நீங்கள் விரும்பியதைப் பெறலாம்.

நீங்கள் சொல்லாவிட்டாலும் உங்களை ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்.

குறுக்கிடாமல் வழியை விட்டு விலகிவிடுவேன். என்பாள். சொன்னால்

இம்மை இன்பம்

மறுமை இன்பம்

இம்மையிலும் மறுமையிலும் இறுதி இல்லாத இன்பம்

ஆகிய மூன்றில் ஒன்றை நல்குவாள்.

மறைநூல் ஓதும் மந்திரங்கள் இரண்டு.

ஐந்தெழுத்து மந்திரம் - நமசிவாய

எட்டெழுத்து மந்திரம் - ஓம் ந மோ நா ரா ய ணா ய

இவை இரண்டையும் ஒன்றாகக் கருதி ஓதி
நீராடினால், நீங்கள் விரும்பியதைப் பெறலாம்.
அதற்கு மேலும் நிகழும் நன்மைகள் சொல்லால்
விளக்கத் தக்கவை அல்ல. மற்றவற்றை
நினைக்காமல் தாமரையில் வீற்றிருப்பவனை
வணங்குங்கள்.

அங்கே கருடக் கொடி உடைய கொடிமரம்
தோன்றும். அதன் பின் அவன் திருவடிகளை
வணங்குங்கள். துயரம் தீர்ந்து இன்பம் அடையலாம்.
அதன் பின் மதுரைக்குச் செல்லுங்கள். - இது பிலம்
தரும் காட்சி.

வலப்புறமோ, இடப்புறமோ செல்லாமல் இடைப்பட்ட
வழியில் செல்வீர் ஆயின். அது செம்மையான வழி.
சோலையும் ஊரும் உள்ள காடுகளைக் கடந்து
செல்ல வேண்டும். அப்படிச் செல்லும்போது, வழியில்
செலவோரைத் துன்புறுத்தும் பெண் தெய்வம் ஒன்று
நன்மை செய்வது போல வந்து தோன்றும். அது
துன்பம் செய்யாமல் வழியில் செல்பவரைத்
தடுக்கும்.

விரும்பிய வழியில் மதுரைக்குச் செல்லுங்கள். நான்
மூவுலகையும் கடந்த நெடுமுடி அண்ணல்
திருமாலைக் காணச் செல்கிறேன் - என்று
மாங்காட்டு மறையோன் கூறினான்.

மாங்காட்டு மறையோன் சொன்ன வழிகளைக் கேட்ட
கவுந்தி இவ்வாறு சொல்கிறாள்.

நல்லதைச் செய்யும் கொள்கை பூண்ட
நான்மறையாளனே!

பிலக் குகையில் புகவேண்டிய நிலைமையில்
நாங்கள் இல்லை.

கப்பத்து இந்திரன் (வேதம் சொல்லும் இந்திரன்)
சொன்ன நூலில் உள்ளவை இயற்கையில்
இருக்கின்றன.

இறப்பதற்கு முன்பு முற் பிறவியில் செய்தனவற்றை
எல்லாம் இப்பிறவியில் அனுபவித்துக்
கொண்டிருப்பதில் கண்டுகொள்ளலாம்.

வாய்மை நெறியிலிருந்து வழுவாமல்
வாழ்பவர்களுக்கு அடைய முடியாத பொருள்
உண்டா? நீ விரும்பிய தெய்வத்தை வழிபட நீ செல்.
- என்றாள்.

வழி நடைக் களைப்பில் கண்ணகியும், கவுந்தியும்
அன்று பகல் முழுவதும் ஒருபுறம் இருந்துவிட்டு

மறுநாள் செல்லலாம் என்று இருக்கும்போது கோவலன் தனியே சென்றான். தாகம் தீர்க்கத் தண்ணீர் உண்ணவேண்டி ஒரு நீர்த்துறையில் நின்றான்.

காட்டில் வாழும் தெய்வப்பெண் (அணங்கு) கோவலன் மீது காதல் கொண்டு கோவலனிடம் சென்றது. முன்பே கோவலன் மாதவியின் தோழி வயந்தமாலை மீது காதல் கொண்டிருந்தான். அதனால் கோவலன் தன்னை விரும்பித் தழுவுவான் என்று வயந்தமாலை வடிவம் எடுத்துக்கொண்டு அவனிடம் சென்றது. கொடி காற்றில் நடுங்குவது போல அவன் காலடியில் விழுந்தது. கண்ணீர் உகுத்தது.

மாதவி என்மீது குறைபட்டுக்கொண்டாள். “வசந்தமாலையில் நான் எழுதித் தந்த கடிதத்தை, நான் தீது இல்லாதவள் என்று எழுதிய கடிதத்தை, பிழை பட எடுத்துரைத்தாய். அதனால்தான் கோவலன் என்னிடம் வராமல் கொடுமை செய்தான்” என்று பழி சுமத்தினாள். மேலோர் ஆயினும், நூல் வல்லவர் ஆயினும், பெண்பாலின் பண்பு உணர்ந்தவர் ஆயினும், கடிகையர் வாழ்க்கை கடையே (கீழ்மையே) போலும். கணிகையரைப் பிணி எனக் கருதி ஆடவர் ஒதுக்கும் கணிகையர் வாழ்க்கை

கடைப்பட்டதே போலும் என்று சொல்லிக்கொண்டு
தன் கண்ணீரை வடித்துக்கொண்டு, நீ அணிவித்த
நிலாப் போல் ஒளி திகழும் முத்து மாலையைத் தன்
கழுத்திலிருந்து பறித்து நிலத்தில் வீசிவிட்டு,
என்னையும் விலக்கிவிட்டாள். நீ மதுரை மூதூர்
செல்வதை வழிப்போக்கர் சொல்லக் கேட்டு வணிகர்
கூட்டம் சாத்தொடு வந்தேன். அதனைத் தவற
விட்டுவிட்டுத் தனிமையில் துன்புறுகிறேன். பிரிக்க
முடியாத பண்பினை உடையவரே! நீ எனக்கு இடும்
கட்டளை யாது” என்று அந்த அணங்குத் தெய்வம்
வினவியது.

மயக்கும் தெய்வம் காட்டில் உண்டு என்று
மாங்காட்டு மறையோன் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான்
ஆதலால், “மந்திரத்தால் இவள் வஞ்சனையை
உணர்ந்துகொள்வோம்” என்று கோவலன் ஒரு
மந்திரத்தைச் சொன்னான். அவன் சொன்ன மந்திரம்
பாய்கலைப் பாவை (பாயும் சிங்கத்தில் வீற்றிருக்கும்
கொற்றவை) மந்திரம் ஆகையால், வந்த தெய்வம்
நடுங்கியது.

நான் வனசாரிணி. ஏதோ மயக்கம் செய்விட்டேன்.
கண்ணகிக்கும், கவுந்திக்கும் என்னைப்பற்றிச்
சொல்லாமல் செல்க - என்று வேண்டிக்கொண்டு
போய்விட்டது

வனசாரிணி சென்ற பின்னர் கோவலன் தாமரை இலையில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கண்ணகி, கவுந்தி தாகத்தைப் போக்கினான்.

வெயிலின் கொடுமையால் மேலும் செல்ல முடியாத நிலையில் கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி ஆகிய மூவரும் ஒரு காட்டில் தங்கினர். குரவம், மரவம், கோங்கம், வேங்கை, மரங்கள் இருந்த காடு அது. வழிச் செல்பவர் அல்லது வேறு யாரும் ணெல்லாத காடு அது. மழை பொழியாததால் உழவர்கள் வேறு நிலப்பகுதிக்குச் சென்று, தன் பேராண்மையைக் காட்டி, வில்லால் உழுது உண்ணும் உழவர்களாக மாறிவிட்ட காடு அது.

அந்தக் காட்டில் இருக்கும் முக்கண் குமரி, தேவர் தொழும் பெண், ஐயை (கொற்றவை) கோயிலுக்குச் சென்றனர்.

மணிமேகலை சிறைவிடு காதை

அரண்மனை முழுவதும் சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. நறுமணப்புகை மூட்டுவோர் வாளாதிருந்தனர். கடவுளர் இருப்பிடங்கள் பூசனைகளை இழந்து நின்றன. அந்தப்புரங்கள் ஆடல் பாடல் எதுவுமின்றிப் பேரமைதியைக்கொண்டிருந்தன. இராஜமாதேவியைக் காணவரும் பெண்களின் ஒப்பாரிதான் கூரையைப் பிளப்பதாக இருந்தது. மகன் இழந்த சோகம் ஒருபுறம்; பிறபெண்களின் தலையைப் பிளக்கும் ஒப்பாரி ஒருபுறம். செய்வதறியாது திகைத்து நின்றபோதுதான் சேடிப்பெண் வந்து நின்றாள்.

“மகாராணி!. வாசலில் தங்களைக் காண வாசவதத்தை என்ற ஒரு மூதாட்டி வந்திருக்கிறார்.”

“ஓ! வாசவதத்தை அம்மையாரா? வரச் சொல். மற்ற பெண்டிரை அப்புறப்படுத்து “ என்று மகாராணி சேடிக்கு உத்தரவிட்டாள்.

வாசவதத்தை தான் கற்றவற்றில் உள்ள நல்ல தகவல்களை அழகான மொழியில், இதுபோன்ற இக்கட்டான தருணங்களில் அரசருக்கும், அவருடைய

தேவிமார்களுக்கும் கேட்பவர்கள் அமைதியுறும் வண்ணம் கூறுவதில் வல்லவள். அந்த மனனவே, அந்த மூதாட்டி இளவரசன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டதும் அரசியாரைத் தேற்றவேண்டும் என்று அரண்மனைக்கு விரைந்து கிளம்பிவந்திருந்தாள்.

மகனை இழந்து நிற்கும் மகாராணியைப் பார்த்ததும் மற்ற பெண்களைப்போல அழுது பிலாக்கணம் பாடாமல் அமைதியாக வாசவதத்தை வந்துநின்ற தோற்றமே அரசியைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்தியது.

“வாருங்கள் மூதாட்டியே!” என்று இராசமாதேவி வாசவதத்தையை வரவேற்று, வணங்கி, உரிய ஆசனம் கொடுத்து உபசரித்தாள்.

“குடிகளைக் காப்பாற்றி, பகைவர்களை வென்று, அடிபணியாதவர்களை வீழ்த்தி அவர்தம் நாட்டினைத் தம்முடன் இணைத்து வாழும் வீரவாழ்வை வாழ்ந்த மன்னர் முதுமையில் இறக்கும்போது, அவரை தர்ப்பைப் புல்லில் கிடத்தி ஈமக் கிரியைகள் செய்து வீரசுவர்க்கம் அனுப்புவது வழக்கம். அத்தகைய மரணமா உன் மகனுக்கு நேர்ந்துள்ளது? சொல்லவே வாய் கூசும்படியாக ஒரு மரணம். தனது தேசத்தைக் காப்பதற்குச் சென்றோ அல்லது பிற தேசத்தைக் கவர்ந்து வெற்றிகொள்ளச் சென்றோ உன் மகன்

இறக்கவில்லை. பிறகு எதற்காக வருத்தப்படுகிறாய்? நில்லாது கண்ணீர் மழை பொழிகிறாய்? நீ இப்படிக்கலங்கி நிற்பதைக் கண்டால் அரசாளும் மன்னரும் கலங்குவாரே!" என்று பல ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறினாள்.

முதாட்டியின் ஆறுதல் மொழிகள் செவிகளில் நுழைந்து இராஜமாதேவியை அமைதிபடுத்துவதற்குப் பதில் அவள் நெஞ்சத்தில் ஆற்றாமைத் தீயை கனிய வைத்தது.

மணிமேகலை தன் மகனின் சாவுக்குக் காரணம் என்ற நினைப்பை அவளால் நீக்கவே முடியவில்லை. படுக்கையில் புரண்டாள். ஆற்றாது அங்குமிங்கும் அலைந்தாள். நாழிகை சென்றதே தவிர நாடி அமைதியுறவில்லை. எப்படியும் மணிமேகலையைப் பழிவாங்கத் துடித்தாள்.

'அரசு அதிகாரத்தைக் காட்டி மணிமேகலையைப் பழிவாங்க முடியாது. நியாயம் அவள்பக்கம் இருப்பதால் எளிதில் தப்பிவிடுவாள். அப்படியே அவளைப் பழிவாங்கினாலும் சோழப் பேரரசுக்கு அவப்பெயர் வந்துசேரும். எனவே அவளை வஞ்சத்தால்தான் வெல்லவேண்டும்,' என்று அரசியின்

சிந்தை அவளுக்குத் துர்போதனை செய்தது.
அப்படியொரு நாளுக்காக அரசி காத்திருந்தாள்.

அந்தப்புரம் வந்துநின்ற மன்னவனை அழைத்தாள்.

“சொல், கீர்த்தி!” என்றார், மன்னவர் மாவண்கிள்ளி.

“தகாத செயல் புரிந்ததால்தானே இளவரசன்
மாண்டான்?”

“ஊரறிந்த சேதி இது, தேவி “

“அப்படியிருக்க மணிமேகலையை எதற்காகச் சிறை
பிடித்து இருக்கிறீர்கள்?”

மன்னர் வியப்புடன் மகாராணியின் முகத்தை
நோக்கினார். எவ்வித பாவனையும் இல்லாமல்,
உள்ளத்திலுள்ள கையறுநிலையை வெளிக்காட்டாமல்
முகத்தைச் சலனமற்று வைத்துக்கொண்டிருந்ததால்
மன்னர் அவளை அப்படியே நம்பினார். வியந்தார்.

“அரசு முறைமை தவறவில்லை, தேவி.
விசாரணைக்கு மணிமேகலையைச் சிறைப்பிடித்து
வைத்துள்ளேன்.”

“பாவம், அறியாப்பெண் அவள். அவளை விட்டு
விடுங்கள்”

“ஒரு மன்னவனுக்கு அவனுடைய புதல்வர்கள்
சிறந்தவர்களாக விளங்கவேண்டும். அப்படி
அமையாமல் போகுமேயானால் அந்தப் புதல்வர்கள்
வெறுக்கத்தக்கவர்,” என்று அரசன் நெடுமுச்சு
விட்டான்.

“அதனால்தான் சொல்கிறேன். குற்றம் செய்தவன் நம்
மகன். மணிமேகலை எதற்காகத் தண்டனையை
அனுபவிக்கவேண்டும்?”

“நல்லது. யாரங்கே?”

மன்னர் உத்தரவு கேட்டு பணியாள் ஒருவன்
வந்தான்.

தனது கையொப்பமிட்ட குறுக்கோலையை மன்னர்
அவனிடம் கொடுத்து, “சிறைக்காவல் அதிகாரியைப்

பார்த்து, சமீபத்தில் சிறையில்
அடைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கும் மணிமேகலை என்ற
புத்த துறவியைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து இங்கே
அழைத்துவரச் சொல்," என்றார்.

மணிமேகலை அழைத்து வரப்பட்டாள்.

இராசமாதேவி மணிமேகலையை ஆசுவாசபடுத்தி,
உணவளித்துப் போற்றிய பின்பு, "மேகலா! உன் மனம்
என்ன சொல்கிறதோ அதைச் செய். ஒன்று,
என்னுடன் இந்த அரண்மனையில் இருக்கலாம்.
இல்லை, உலக மக்களுக்குச் சேவை புரியவேண்டும்
என்று ஊர் ஊராக உன்னுடைய அமுதசுரபியுடன்
திரியவேண்டும் என்று கூறினாலும் சரி. முடிவு உன்
கையில்." என்ற அரசியின் முகத்தை மணிமேகலை
ஏறிட்டாள்.

'சரியென்று சொல், பெண்ணே. பிறகு இருக்கிறது
எனக்கு வேலை. உன் மூளை கலங்கும் வண்ணம்
மயக்கமருந்து கொடுத்து, உன்னைப் பிச்சியாக்கி,
இந்த நகரில் உலவவைப்பேன். ஊரே உன்னைப்
பைத்தியம் என்று கூறி விரட்டுவதை நான் என்
கண்களால் காணவேண்டும்!' என்று கருவியபடியே
மகராணி மணிமேகலையின் பதிலுக்குக்
காத்திருந்தாள்.

மறுபிறப்பின் இரகசியம் அறிந்த மணிமேகலைக்கு அரசியின் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொள்வது ஒன்றும் பெரிய விஷயமாகத் தோன்றவில்லை. எனவே, அரசியுடன் அரண்மனையில் தங்குவதற்குச் சம்மதித்தாள்.

ஒருநாள் மகாராணி 'வனப்பும், மிடுக்கும், இளமையும் வாலிபமும் நிறைந்த ஒரு முரட்டு முட்டாள் இளைஞனை அழைத்து வாருங்கள்' என்று தனது அதிகாரிகளுக்குக் கட்டளை இட்டாள்.

அவர்களும் வாலிபமும், இளமைத் துடிப்பும் மிக்க ஒரு முட்டாள் இளைஞனை இழுத்து வந்தனர்.

“கும்புடறேன், மவராணி!” என்று அந்த இளைஞன் அரசியின் கால்களில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து வணங்கினான்.

“உன்னை எதற்காக இந்த அரண்மனைக்கு அழைத்தேன் என்று தெரியுமா?” எடன்று கேட்டாள்.

“அம்புட்டு அறிவு இருந்துச்சுன்னா நான் ஏன் மவாராணி ஆடு மாடு மேய்க்கணும்?” என்று கேட்டான் அந்த அப்பாவி முரட்டு இளைஞன்.

அரசமாதேவி நகைத்தாள்.

“நான் சொல்வதை கவனமாகக் கேள். என்னுடைய அந்தப்புரத்தில் மணிமேகலை என்ற பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாள். உன்னை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவள் இருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துச்செல்லச் சொல்கிறேன். நீ அங்குள்ள அந்தப்புர மகளிரின் கண்களில் பட்டுக்கொண்டிருப்பதுதான் உன் வேலை. பிறகு நல்ல சமயம் பார்த்து, ‘மணிமேகலை கண்சாடை காட்டித் தன்னுடைய இளம் முலைகள் இரண்டையும் உன்னுடைய அழகிய மார்பில் பொருந்தும்படி என்னுடன் கூடினாள்’ என்று மற்றவர்களிடம் கூறவேண்டும். இதற்கு வெகுமதி ஒரு கிழி நிறை பொன் கழஞ்சு. இது அரசு கட்டளை. செய்ய மறுத்தால் தண்டிக்கப்படுவாய்.” என்றாள்.

கரும்பு தின்னக் கூலியா? அந்த முரட்டு முட்டாள் இளைஞன் இராணி அனுப்பிய காவலனுடன் அந்தப்புரம்நோக்கிச் சென்றான்.

அரசியின் திட்டத்தை நன்குணர்ந்த மணிமேகலை
என்னசெய்து தப்பிக்கலாம் என்று சிந்தனை
செய்துகொண்டிருந்தாள். மணிபல்லவத் தீவில்
மணிமேகலா தெய்வம் தன்னிடம் கூறியிருந்த
மந்திரங்களின் நினைவு வந்தது.

அந்த மந்திரங்களில் ஒன்றை உச்சரித்தாள்.

என்ன ஆச்சரியம்! ஓர் அழகிய வாலிபனாக
உருமாறினாள்.

அரசி அனுப்பிய அந்த முட்டாள் இளைஞன்
மணிமேகலையை அங்கே காணாமல் தவித்தான்.

“கடவுளே இது அரசியாரின் அந்தப்புரம். நான்
தேடிவந்த பெண்ணோ இங்கே இல்லை. வேற்று
ஆடவர் இங்கு இருப்பது அரசருக்குத் தெரிந்தால் என்
கதை முடிந்துவிடும். இது ஏதடா வம்பு?” என்று
அங்கிருந்து தலைதெறிக்க ஓடினான்.

மணிமேகலை இந்தச் சூழ்ச்சியிலிருந்து
தப்பிவிட்டாள் என்ற சேதி அரசியின் காதுகளுக்குச்
சென்றது.

அரசி மணிமேகலை இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றாள்.

ஆதரவுடன் அவளுடைய கூந்தலைத் தடவிக்கொடுத்து, "என்னுடன் சிறிது நேரம் வா." என்று அழைத்தாள்..

மணிமேகலை அரசியுடன் சென்றாள்.

அரசி பல அடுக்குகளைக் கடந்து ஒரு பாழடைந்த இடத்திற்கு அவளை அழைத்துச்சென்றாள். விளக்குகளின் வெளிச்சம் எதுவுமில்லாமல் ஒரு அறையின் கதவைத் திறந்தாள். உள்ளே வெளவால்களின் புழுக்கைநெடி முக்கைத் துளைத்தது.

"எத்தனையோ முறை மன்னரிடம் சொல்லிவிட்டேன். ஓலைச்சுவடிகளை வேறு ஓர் இடத்தில் வைக்கச் சொல்கிறார். தன் கையால் செய்யவேண்டிய காரியம் என்பதால் இன்னும் செய்யாமல் இருக்கிறார். மணிமேகலா, வா! வந்து இந்தப் பெட்டியை எடுக்க உதவிசெய். இதற்குள்தான் பழைய ஓலைச் சுவடிகள் ஏராளம் உள்ளன." என்று அரசி அவளை உள்ளே அழைத்தாள்.

மணிமேகலை உள்ளே வந்ததும், அரசி தந்திரமாக வெளியில் வந்து அறையின் கதவை பூட்டினாள்.

மணிமேகலைக்கு முதலில் திக் என்றது. அறையில் வெளிச்சம் காற்று இரண்டும் இல்லை. சுவாசம் பிராணவயுவிற்கு ஏங்கியது.

வெளியில் அரசி யாரிடமோ கூறிக்கொண்டிருப்பது காதில் கேட்டது.

“என்னவென்று தெரியவில்லை சாப்பிடு சாப்பிடு என்று எவ்வளவு முறைதான் சொல்வது? ஒரே அடம். மணிமேகலை உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் எண்ணம்கொண்டவள்போல உணவு உண்ண மறுக்கிறாள். அரண்மனை மருத்துவர்தான் இப்படி ஒரு புழுக்கரையில் போட்டு அடைத்தால் சரியாகிவிடும் என்றார்.” என்று கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

அரசியின் சூழ்ச்சி குறித்து மணிமேகலை தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள்.

தான் கற்ற தவத்தின்மூலம் நெடுநேரம்
மணிமேகலை அந்த அறையில் எவ்வித சிரமுமின்றி
இருந்தாள். மீண்டும் கதவு திறக்கப்பட்டால் ஒன்று
தான் இறந்திருப்போம் என்ற மகிழ்ச்சியில் அரசி
கதவைத் திறக்கவேண்டும். தான் நெடுநேரம் அந்தப்
புழுக்கறையில் இருந்தபடி உயிருடன் இருப்பது
அரசியின் உள்ளத்தை மாற்றினாலும்
வியப்படைவதற்கில்லை என்று
நினைத்துக்கொண்டாள்.

அறையின் கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது.
மணிமேகலை எழுந்துசென்று கதவைத் திறந்தாள்.
எதிரில் இராசமாதேவி கண்களில் நீர்மல்க
நின்றுகொண்டிருந்தாள். மெய்யாகவே வருத்தம்
தோய்ந்த அரசியாரின் முகம் அவருடைய
மனமாற்றத்தையே காட்டியது.

“என் சிறுமதி காரணமாக என் மகனின் கொடிய
மரணத்திற்கு நீயும் ஒருவிதத்தில் காரணம்
என்பதால் கெட்டபுத்தியுடன் உனக்கு இடையூறுகள்
செய்தேன். நீ நல்லவள், மணிமேகலை. உன்னுடைய
நற்பண்பின்முன் நான் தோற்றுவிட்டேன். பிழை
பொறுத்தருள்க.” என்ற அரசியின் கூற்றை
மணிமேகலை கேட்டாள்.

“என்ன இது மகாராணி? நான் யார், பிழை பொறுத்தருள? உங்கள் நிலையில் நான் இருந்திருந்தாலும் இதைத்தான் செய்திருப்பேன். நாம் அனைவரும் மனிதப்பிறவிகள்தானே?” என்றாள்.

அரசி மறுமொழி கூறாமல் நின்றாள்.

ஆனால் அவள் கண்களில் வழிந்த கண்ணீர் நிற்கவில்லை. வழிந்துகொண்டிருந்தது.

“அழ வேண்டாம், அரசியாரே! இளவரசன் உதயகுமாரன் முற்பிறப்பில் இராகுலன் என்ற பெயருடன் உங்களுப்பிறந்தான். அவனைத் திட்டிவிடம் என்ற பாம்பு தீண்டி உயிர் நீத்தபோது நீங்கள் ஏன் அழவில்லை? பிறப்பும் இறப்பும் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும். உங்கள் மகனின் உடலுக்குக் கண்ணீர்விட்டீர்களே உங்கள் மகனுக்கு எரியூட்டியவர்களை என்னவென்று சொல்வது? அவர்கள் என்ன நிலையாக இருக்கப்போகிறவர்களா? உங்கள் மகனின் உயிர் அடுத்தபிறவியில் எங்கு தோன்றும் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. அந்த உயிரின் அன்பிற்காகக் கண்ணீர்சிந்தினீர்கள் என்றால் உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தின் மீதும் அன்பு செலுத்துவதுதானே முறைமை?” என்றாள்.

தன்னைவிட வயதில் மிக இளையவள்தான் மணிமேகலை. ஆனால் மனதில்பதியுமாறு இப்படிப் பேசுகிறாளே என்று அரசியார் மாய்ந்துபோனார்.

‘நீங்கள் அந்தக் கயவனை அனுப்பியது தெரிந்ததும், நான் ஆணாக உருமாறும் மந்திரத்தை உச்சரித்துத் தப்பினேன். புழுக்கறையில் என்னை வைத்துப் பூட்டியபோது பசியடக்கும் மந்திரத்தை உச்சரித்துப் பசியில்லாமல் நெடுநேரம் உள்ளே இருந்து தப்பித்தேன்.’ என்றாள்.

மணிமேகலைக்குத் தனது திறமைகளைப் பட்டியல் இடவேண்டும் என்பது நோக்கமன்று. இருப்பினும் காரியங்களின் காரணங்களைக் கூறும்போது அவளது திறன்கள் அனைத்தும் வரிசையில் சேர்ந்துகொண்டன. மேலும் முந்தைய பிறவியில் தனது கணவனாக இருந்த இராகுலனை இந்தப்பிறவியில் ஈன்றவள் என்பதால், அரசி மேலும் குற்றங்கள் செய்துவிடக் கூடாது என்பதில் மணிமேகலை கவனமாக இருந்தாள்.

“அரசியாரே! தங்கள் தடுமாற்றதிற்குக் காரணமானவற்றைக் கூறுகிறேன். கொஞ்சம் கவனமாகக் கேளுங்கள். நாட்டை ஆளும்

மன்னவர்கள் குடிமக்களுக்குக் காவலர்களாக
இருக்கவேண்டும். அவர்களை
அச்சப்படுத்துபவர்களாக இருக்கக்கூடாது”

“பிறகு, நிகழும் விபரீதங்களுக்கு அரசர்களேதானே
பொறுப்பு?”

“ஆமாம்,“ என்று ஆமோதித்த மணிமேகலை, ”
அப்படியொரு கொடிய விபரீதம் ஒன்று நேரிட்டது.”
என்றாள்.

“விளக்கமாகச் சொல் “ என்றார் அரசி.

“ஒரு தேசத்தை ஆண்ட மன்னன் தனது
கொடுங்கோன்மையால் மக்களை
வெருட்டிக்கொண்டிருந்தான். அந்த நாட்டில் ஒரு
பெண். அவளுக்கு ஒரு கைக்குழந்தை வேறு.
மன்னன்தான் சரியில்லை கனவனாவது நேரும்
கூறுமாக இருக்கக் கூடாதா? அவனும் சரியில்லாமல்
போகவே, வெறுத்துப் போன அந்தப்பெண் வாழ
வழியின்றித் தனது குழந்தையைக் கோவில் ஒன்றில்
விட்டுவிட்டு வேறு ஓர் ஊருக்குச் சென்று,
வரைவில்மகளிர் வாழும் வாழ்வை மேற்கொண்டாள்.
அந்தக் குழந்தையை ஓர் அந்தணன் எடுத்து
வளர்த்துவந்தான். உரிய பருவத்தில் முப்புரிநூல்

அணிவித்து வேதம் கற்றுக்கொடுத்தான். அந்தச் சிறுவனும் வளர்ந்து வாலிபப்பருவம் எய்தினான். ஒருமுறை அவன் வெளியூர் சென்றபோது அங்கு பரத்தையர் வாழும் பகுதிக்குச் சென்றான். பல வேசிகளின் நடுவில் அவன் இன்பம் துய்க்க தேர்வுசெய்த வேசை அவனைப்பெற்ற தாய் என்பது தெரியாது. அந்த அந்தண வாலிபன் கிளம்பும் நேரம் வேசை சும்மா இல்லாமல் அவனுடைய ஊரின் பெயரைக் கேட்டாள். அவன் சொன்னதும் அவளும் சிறுவயதில் தனக்கு நிகழ்ந்ததைக் கூறினாள். அவள் சொன்ன தகவல்களின் அடிப்படையில் அவள் தனது தாய் என்பதை அவன் அறிந்தான். அவளிடம் சொல்லாமல் வெளியேறினான். தன்னுடைய ஈனத்தனமான செயலை எண்ணியெண்ணிக் கூசினான். அவமானம் தாளமுடியாமல் ஆத்மஹத்தி செய்துகொண்டான்.”

“கடவுளே!” என்று அரசியார் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டாள்.

“அரசியாரே. இன்னொரு கதை கூறுகிறேன். ஒரு காட்டில் நிறைசூலியான ஒரு பெண்மான் தாகம்மிக்குற ஒரு சிற்றோடையில் நீர் குடித்துக்கொண்டிருந்தது. அது நீர் அருந்தும் ஓசை ஒரு வேடுவன் காதுகளில் விழுந்தது. வேடுவன் மறைந்திருந்ததால் மானை நேரில்

பார்க்கமுடியவில்லை. வில்லை வளைத்தான்.
அம்பைக் குறிவைத்து ஒலிவந்த திசையில்
செலுத்தினான். அவன் கணைவிடுவதில்
படுசமர்த்தன் என்பதால் அந்த அம்பு மானின்
வயிற்றில் ஒரு புறம் குத்தி மறுபுறமாக
வெளிவந்தது. வயிற்றினில் மான் குட்டியைச்
சுமந்துகொண்டிருந்த தாய் மான் தனக்கு நேர்ந்த
கொடுமையைத் தாங்கமுடியாமல் அலறியது.
பதறிப்போன வேடுவன் போய்ப்பார்க்கும்போது ஒரு
நிறைமாத பெண்மானைக் கொன்றுவிட்டது
தெரிந்தது. அதனை மிகப்பெரிய குற்றமாகக் கருதிய
வேடன் தனது அம்பினால் தன்னைக் குத்திக்கொண்டு
இறந்தான். இது உங்களுக்குத் தெரியுமா, தேவி?”
என்றாள்.

“நன்கு கற்றவள் நீ. கூறு, கேட்கிறேன்.”

“புத்தி மயக்குற கள்ளை அருந்தும் மூடர்கள் அந்தக்
கள் ஏற்படுத்தும் களிப்பில் எதிரில் வருவது கூரிய
தந்தங்களையுடைய யானை என்பதுகூடத்
தெரியாமல் அசட்டுத்துணிச்சலுடன் முன்சென்று
நின்று அதன் மிரட்டலுக்கு அஞ்சாமல் அந்த
யானையின் கால்களில் மிதியுண்டு இறந்து
போனவர்களைப் பற்றி நீங்கள் கேள்வி
பட்டதுண்டோ? பொய் பேசி வாழ்வதே வாழ்வு என்ற
எண்ணம்கொண்டவர்களால் வாழ்வில் துன்பம் என்ற

பெருங்கடலிலிருந்து தப்பிக்க இயலும் என்று நம்புகிறீர்களா?”

“இல்லை,” என்றார் அரசியார்.

“களவை ஏராகக்கொண்டு உழுது பிழைக்கும் கள்வர்கள் வாழ்வில் நிம்மதியாக வாழமுடியும் என்று நம்புவீரோ, மென்மையான இளம் மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய தேவி?”

“நிச்சயம் இல்லை,” என்றார் இராசமாதேவி.

“இந்தப் பரந்த பூமியில் வாழ்பவர்கள் துன்பம் கொடுக்கக் கூடிய காமம் போன்ற ஐந்து குற்றங்களைத் தவிர்க்கவேண்டும்” என்றாள்.

“மேலும் சொல்!”

“கல்வி கற்பதால் மட்டும் உண்மைப் பொருளை அறியமுடியாது, தேவி. மனதால கூடக் கோபமின்றி இருப்பவன்தான் உண்மையான ஞானி. வறியவர்களுக்கு வேண்டியதை வழங்குபவர்களே இந்த உலகில் வாழ்பவர்கள். பசி என்று வாயிலில் வந்து நிற்பவர்களுக்கு வேண்டிய உணவை

அளிப்பவர்களே இறந்த பிறகு தாங்கள் செல்லும்
இடம் சொர்க்கமா நரகமா என்பதை அறிந்தவர்களாவர்.
உயிர்கள் அனைத்தின்மீதும் அன்பு
செலுத்துபவர்களுக்குதான் துன்பம் தீரும் வழி
தெரியும்.”

இதுபோன்று ஞானம் என்ற பயிரினை வளர்க்கும்
போதனை என்ற நீரைத் தெளித்தாள் மணிமேகலை.
அந்த போதனை நன்னீர் அரசமாதேவியின்
செவிகளின் உள்ளே வழிந்து அவள் இதயத்தில்
மகனின் கொடிய மரணத்தால் எரிந்துகொண்டிருந்த
ஆற்றாமை என்ற தீயைத் தணிக்கத் தொடங்கியது.

அரசியின் கண்களில் நீர்மல்கத் தொடங்கியது.
தனக்கும் மணிமேகலைக்கும் வயது, செல்வாக்கு
இவற்றில்தான் வேறுபாடு. மணிமேகலையின்
ஞானத்தின்முன்பு தான் ஒரு பெரிய பூஜ்ஜியம்
என்பதை உணர்ந்தார். இவளிடமா தான்
பகைமைபாராட்டினோம் என்று எண்ணி வெட்கித்
தலைகுனிந்தார்.

“பிழை பொறு, மணிமேகலா!” என்று தனது இருகரம்
குவித்தார்.

பதறிப் போனாள் மணிமேகலை.

“மகாராணியாரே! என்ன இது? நீங்கள் என்னிடம் பிழைபொறுக்கச்சொல்லிக் கேட்பதா? தாங்கள் யாரென்று எண்ணினீர்கள்? சோழமண்டலத்தை ஆட்சிபுரியும் மன்னவரின் பட்டமகிஷி “

“இப்படி ஒரு அறிவும் ஞானமும் நல்லொழுக்கமும்கொண்ட பெண் துறவியின் முன்னால் நிற்கத் தகுதியில்லாதவள் நான்.”

“அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. நீங்கள் யார் தெரியுமா? சொல்லட்டுமா?

“சொல்”

“இந்தப் பெண்துறவியின் முந்தைய பிறவியின் கணவனாக வாய்க்கப் பெற்றவரை இந்தப் பிறவியில் மகனாகப் பெற்றதால் எனக்கு நீங்கள் மாமி முறையாகவேண்டும். தெரிகிறதா?” என்று கூறி சிரித்தாள்.

இராஜமாதேவியும் அந்தச் சிரிப்பில் கலந்துகொண்டாள்.

அலகு -2

சீவக சிந்தாமணி:

சீவக சிந்தாமணி என்பது சங்க காலத்துக்குப் பின்னர் தோன்றிய ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று. சோழர் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமண முனிவரால் இயற்றப்பட்ட இக் காப்பியம் சீவகன் என்பவனின் அக வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

சமய இலக்கியங்களே அதிகம் படைக்கப்பட்ட அக்காலத்தில், மக்களிடத்திலும், மன்னனிடமும் கூட இதற்கான தேவையும், ஆதரவும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் தமிழில் தோன்றிய முதல் இரு காப்பியங்களாகக் கருதப்படும், கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து மூன்றாவதாக உருவான கதை கூறும் தமிழ் இலக்கியம் இது. எனினும் முன்னையவற்றைப் போலன்றி, சீவக சிந்தாமணி விருத்தப்பாக்களால் ஆனது.

சீவகன் + சிந்தாமணி - சீவகசிந்தாமணி ஆகிறது. சீவகன், சீவகசிந்தாமணி என்ற பெருங்காப்பியத்தில் பாட்டுடைத் தலைவன்.

சிந்தாமணி என்ற சொல்லுக்கு வேண்டிய யாவும்
வழங்கும் ஓர் இரத்தினம், இந்திரன் அணியும் மணி,
தெய்வமணி போன்ற பொருள்கள் உள்ளன.
சீவகசிந்தாமணி என்பது தலை அணியாக
அமையப்பெறுகிறது.

சீவகசிந்தாமணி சமண சமயக்காப்பியம். தமிழ்
மரபின் அடிப்படையில் இக்காப்பியம் தோன்றியதாகக்
கூறுவதற்கு இயலவில்லை .

இந்நூலாசிரியர் இச்சரிதத்தை இன்ன நூலிலிருந்
தெடுத்து யாம் பாடுகின்றேமென்று கூறாமையின்,
இதற்கு முதலால் இன்னதென்று இந்நூலைக்
கொண்டு நிச்சயிக்கக் கூடவில்லை . ஆயினும்
வடமொழியில்

கூடித்திர சூடாமணி,
கத்திய சிந்தாமணி,,
ஜீவந்தர நாடகம்,
ஜீவந்தர சம்பு

என நான்கு நூல்கள் உள்ளன. அவைகளெல்லாம்
இச்சீவகன் சரிதமே கூறுகிறது.

ஆறு வளம்;

30.நாமகள், திருமகள், அறவேள்வி அரசன்
வீற்றிருக்கும் நாடு.

31.தெங்கு, கமுகு, தேன், பலா, மா, வாழை, - மிக்கது
ஏமாங்கதம் என்னும் நாடு.

33.அரசன் யானைக் கூட்டம் போல் மழைமேகம்.
சிவன் சடை போல் மின்னல்.

மலையில் ஏறி மழை பொழிந்தது.

34.மாடத்துத் துகில் கொடிபோல் அருவி வெள்ளம்.

35.மார்பிலுள்ள முத்தாரம் போல அருவி மணிகளைச்
சொரிந்தது.

36.வள்ளல் கொடை போல் வளங்களைக் கொண்டு
சென்று ஆறு வழங்கிற்று.

37.யானை மதம், தேன், சந்தனம், பழம் கலந்து
வெள்ளம் ஓடிற்று.

38. அடித்துக்கொண்டு ஓடிக் கடலில் முற்றிற்று.

39.கடல்-செல்வன் நுரை-மாலை சூடும்படி முற்றிற்று.

40.பம்பை ஒலிப்பது போல் வெள்ளம் மதகின் வழியே
பாய்ந்தது.

41.யானைகள் போரிடுவது போல் மகளிர் முலைகளைக் கணவர் தாக்கினர்.

42. புனைவின் ஒலியும், பம்பை ஒலியும் கடல் ஒலியை ஒத்தன.

43.காமனும் சாமனும், மாமனும் மருகனும் போல் அன்பு காட்டினர். ஆடுகள் அறுகம்புல்லை மேய்ந்தன.

44.எருமைகளையும், எருதுகளையும் பூட்டி, வரால் மீன்கள் ஓடும்படி உழுதனர்.

45.நெல் விதைத்தனர். கடைசியர் நாற்று நட்டனர். 45.

46.வரால்மீன் துள்ள, நாற்று நடும் மகளிரின் முலைகள் சேறாயின. கன்று ஊட்டும் பசுவின் பால் நிலத்தில் பாய்ந்தது.

47. பாலில் வளரும் தாமரையை விட்டுவிட்டு முத்துமாலையில் பாய்ந்தன.

வண்டுகள் முத்துப் போன்ற முல்லைப் பூக்களில் விருந்து உண்டன. 48.

நாற்று நடுபவர் பாடிக்கொண்டு நட்டனர். 49.

கடைசியர் தரும் கள்ளை உழவர்கள் உண்டனர். 50.

வயல் விளைச்சல்

குவளை போல் கண்கள். தாமரை போல் முகங்கள். - உழுத்தியர். 51.

முத்துக் கோத்த பந்து விளையாடிர். 52.

சூல் கொண்ட பாம்பு போல் நெல்லம்பயிர் கதிர்
வாங்கியது. கீழ்மக்கள் தலை போல் நிமிர்ந்து
நின்றது. நூல்களைக் கற்றவர் வணக்கம் போல
விளைந்தது 53.

மீன்கண் அளவும் வெற்றிடம் இல்லாமல் நெல்லும்
கரும்பும் விளந்திருந்தன. 54.

மள்ளர்கள் குவளைப் பூக்களைச் சூடிக்கொண்டு நெல்
அறுத்தனர். 55.

குயம் என்னும் அரிவாளால் அறுத்தனர். 56.

நெல்லைக் கட்டித் தூக்கிச் செல்லும்போது மரத்தில்
இருக்கும் பாக்குகள் உதிர்ந்தன. 57.

களத்தில் நெற்கட்டுகளைப் பலாப்பழம் போல
அடுக்கினர். 58.

எருமைகளைப் பிணையல் கட்டி, போர் அடித்து,
பொன்மலை போல் நெல்லைக் குவித்தனர். 59.

கரும்பாலைகளில் வந்தவரெல்லாம் சாறு பருகினர்.
60.

கழைக்கூத்து

நெல், கரும்பு, மலர் ஏற்றிச்செல்லும் வண்டிகள்
கிணை முழக்கத்துடன் சென்றன. 61.

தேங்காய், இளநீர், வெற்றிலை, பாக்கு, இனிய
பண்டங்கள் - ஏற்றிய வண்டிகள் சென்றன 62.

கடல்வளப் பொருள், மலைவள முதிரை - ஏற்றிய
வண்டிகள் சென்றன. 63.

ஊர்கள் வயல்களும் மருதமரமும் கொண்டு
விளங்கின. 64.

அன்னங்கள் தாமரையில் உறங்கின. குயிலின்
முழக்க ஒலியில் மயில்கள் ஆடின. 65.

கயிற்றின் மேல் நடக்கும் கூத்தியர் போல் நாரை
நடந்தது. 66.

குளத்தில் மகளிர் நீராடும்போது அவர்களது
மணிக்கோவைகளும் அல்குலும் வானம் பூத்திருப்பது
போல் காணப்பட்டன. 67.

மகளிர் அவல் இடிப்பர். பாக்கு மரத்தில் ஊஞ்சல்
கட்டி ஆடுவர். 68.

எருமைகள் கன்றை நினைத்துப் பால் சொரியும். 69.

மகளிர் பாடிக்கொண்டு பூவைக்கும் கிளிக்கும் பால்
ஊட்டுவர். 70.

விளையாட்டு

கஞ்சி போட்டத் துணிகளை மகளிர்
உடுத்திக்கொண்டனர். 71.

ஊடல் தீர்க்க மேகலையைப் பற்றும்போது உதிர்ந்த
மணிகள் பொன்சூடும் தீப்போல் தோன்றும். 72.

மக்கள் ஆடு, சேவல் விளையாட்டுகளைக் கண்டு
மகிழ்ந்தனர். 73.

மாடத்து மகளிர் முலைகள் போல புன்னை
பூத்திருந்தது 74.

எங்கும் மகளிர் கூத்தாட்டம். 75.

உணவு, அணிகலன்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தன.
76.

தவம் செய்பவர்களும் இன்பம் துய்ப்பவர்களும்
நாடெங்கிலும் வாழ்ந்தனர். 77.

அலகு 3

கம்ப ராமாயணம்

இராமனது வரலாற்றைக் கூறும் நூல் இராமாயணம்
எனப்பட்டது. கம்பராமாயணம் எனும் நூல்
குலோத்துங்க சோழனின் ஆணைப்படி கம்பர் எனும்
பெரும் புலவரால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் நூலாகும்.
இந்நூல் இந்து சமய இதிகாசங்கள் இரண்டினுள்
ஒன்றான இராமாயணத்தினை மூலமாகக் கொண்டு
இயற்றப்பட்டதாகும். கம்பரால் இயற்றப்பட்ட
கம்பராமாயணம் ஒரு வழி நூலாகும். இது
வடமொழியில் வால்மீகி என்பவர் இயற்றிய
இராமாயணத்தினைத் தழுவி எழுதப்பட்ட நூல்
ஆகும். இது ஒரு வழி நூலாகவே இருந்தாலும்

கம்பர் தனக்கே உரித்தான பாணியில் கருப்பொருள் சிதையாமல் தமிழ் மொழியில் இயற்றியுள்ளார். வடமொழி கலவாத தூய தமிழ்ச்சொற்களைத் தனது நூலில் கையாண்டதால் கம்பர், தொல்காப்பிய நெறி நின்றவர் என்று புகழப்படுகிறார்.

நாட்டுப் படலம்;

நான்கு அடிகள் கொண்ட பாடல் வகைகளை வகுத்து வால்மீகி என்னும் கவிஞன் தேவர்களின் செவி குளிரப் பாடினான். அவன் புகழ்ந்த கோசல நாட்டை, ஆசை என்னும் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு மூக்கறையன் ஒருவன் பேசுவது போல் நான் பாடுகிறேன்.

2

வரப்புகளில் முத்து. மடைகளில் சங்கு. ஈரநிலங்களில் பொன். எருமைக் குழிகளில் கழுநீர்ப் பூக்கள். நீர்க்கரைகளில் பவளம். நெல்வயல்களில் அன்னம். கரும்புத் தோட்டங்களில் தேன்கூடு. சந்தனக் காடுகளில் வண்டுகள்.

3

ஆறு பாயும் ஓசை. உழவர் கரும்பாலையில் ஆரவாரம். பரும்புச்சாறு பாயும் ஓசை. கடலில் சங்கு ஓசை. காளைகள் முட்டிக்கொள்ளும் முனைப்பு. நீரில் எழுமை பாயும் மகிழ்ச்சி. - இப்படிப்பட்டது மருதநிலம்.

4

மருதம் என்னும் அரசவைச் சோலையில் மயில்கள் ஆடின. தாமரை அந்த ஆட்டத்துக்கு விளக்கு வெளிச்சம். மேகங்களின் இடி அந்த ஆட்டத்துக்கு முழவு. குவளைப் பூக்கள் ஆட்டத்தைப் பார்ப்பவர்கள். நீரலைகள் ஆட்டத்துக்குத் திரை. வண்டுகளின் ஓசை மகரயாழின் ஓசை.

5

வண்டுகளும், திருமகளும் தாமரையில் இருந்தன. விலைமாதர் கண்களும், காமன் அம்பும் காழகர்களைத் தாக்கின. முத்தும் பவளமும் (நீர் முத்தும், மின்னலும்) மேகங்களில் இருந்தன. வாக்கில் உண்மையும், புது நூல்களின் பொருளும் மக்கள் நாவில் தோன்றின.

நீரில் சங்கும், நிழலில் எருமையும், தாமரையில் திருமகளும், புதரில் ஆமையும், நீர்த்துறைகளில் சங்குப் பூச்சிகளும், வைக்கோல் போரில் அன்னப்பறவையும், சோலையில் மயில்களும் உறங்கின.

7

கலப்பை உழும் இடங்களில் பொன் தோன்றியது. சங்குகள் முத்தை உதிர்த்தன. கால் இடறும் இடங்களில் மணிக்கற்கள் கிடந்தன. நெல்லங்கதிர்,

மீன், கரும்பு, வண்டு, உழத்தியர் முகம், மலரும்
பூக்கள் - எங்கும் ஒளி வீசின.

8

சீறியாழ் மீட்டும் பாணர் நறவம்-கள் உண்டு
முழங்கும் இசைக் கருவிகளுடன் பாடினர். வெள்ளை
வெளேர் என இருக்கும் மாடங்களில் மயில் ஆடி
மக்களைத் துயில் எழுப்பியது.

9

ஆலையில் பிழியும் கருப்பஞ்சாறு என்னும் தேன்,
பாளையில் இறங்கும் கள் என்னும் தேன்,
சோலையில் விழும் பழத்தேன், கட்டு உடைந்து
கொட்டும் தேன் கூட்டுத் தேன், மக்கள்
அணிந்திருக்கும் மாலைகளிலிருந்து வழியும் தேன்,
- எல்லாம் எல்லையில்லாமல் பெருக்கெடுத்து ஓடி
வங்கக் கடலில் கலக்க அவற்றை உண்டு மீன்கள்
எல்லாம் களிக்கும்.

10

உழத்தியர் வாயிலிருந்து வரும் சொற்கள் பண்கள்
போல் இன்பமாக இருக்கும். அவர்களின் கண், கை,
கால், முகம், வாய் - போல அவர்கள் களையும்
பூக்கள் வயலில் இருக்கும். உழவர் கள் உண்ட
வாயை உடையவர். அவர்கள் களைகளைப்
பறிக்காமல் நிற்பர். பெண்கள் பால் காதல்
கொண்டவர் சிறியோர் ஆயின் அதிலிருந்து
அவர்களால் தப்ப முடியாது.

அலகு 3

திருநாளைப் போவார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே கொள்ளிடநதியின் பக்கத்துள்ள
மேற்காநாட்டிலே, ஆதனூரிலே, புலையர்குலத்திலே,
நந்தனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்
பரமசிவனுடைய திருவடிகளையேயன்றி,
மற்றொன்றையும் மறந்தும் நினையாதவர்.
அவ்வூரிலே தமக்கு வெட்டிமைக்காக
விடப்பட்டிருக்கின்ற மானியமாகிய நிலத்தின்
விளைவினாலே சீவனஞ் செய்து கொண்டு,
தாஞ்செய்யவேண்டும் தொழிலை நடத்துகின்றவர்;
சிவாலயங்களோறும், பேரிகைமுதலாகிய
ஒருமுகக்கருவிகளுக்கும் மத்தளமுதலாகிய
இருமுகக்கருவிகளுக்கும் தோலும் வாரும்,
விணைக்கும் யாழுக்கும் நரம்பும், அருச்சனைக்குக்
கோரோசனையும் கொடுக்கின்றவர்; ஆலயங்களின்
திருவாயிற்புறத்தில் நின்றுகொண்டு அன்பின்
மேலீட்டினால் கூத்தாடிப் பாடுகின்றவர்.

அவர் ஒருநாள் திருப்புன்கூரிலே போய்ச்
சுவாமிதரிசனம் பண்ணித் திருப்பணி செய்தற்கு
விரும்பி, அங்கே சென்று திருக்கோயில்வாயிலிலே
நின்றுகொண்டு, சுவாமியை நேரே தரிசித்துக்
கும்பிடவேண்டும் என்று நினைத்தார். சுவாமி

அவருடைய விருப்பத்தின்படியே தமக்கு முன்னிருக்கின்ற இடபதேவரை விலகும்படி செய்து, அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். நந்தனார் அந்த ஸ்தலத்திலே ஒரு பள்ளத்தைக் கண்டு, பெரிய குளமாக வெட்டித் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பினார்.

அவர் இப்படியே பல ஸ்தலங்களுக்கும் போய் வணங்கித் திருப்பணி செய்து வந்தார். ஒருநாள், சிதம்பர ஸ்தலத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு, அவ்வாசை மிகுதியினாலே அன்றிரவு முழுதும் நித்திரை செய்யாதவராகி, விடிந்தபின் “நான் சிதம்பர ஸ்தலத்திற்குப் போனால் திருக்கோயிலினுள்ளே பிரவேசிக்கும் யோக்கியதை என் சாதிக்கு இல்லையே” என்று துக்கித்து, “இதுவும் சுவாமியுடைய அருள்தான்” என்று சொல்லிப் போகாதொழிந்தார். பின்னும் ஆசைவளர்தலால் “நாளைக்குப் போவேன்” என்றார். இப்படியே “நாளைக்குப் போவேன் நாளைக்குப் போவேன்” என்று அநேக நாட்கள் கழித்தார். அதனால் அவருக்குத் திருநாளைப்போவார் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

ஒருநாள் அவர் சிதம்பர தரிசனம் பண்ணவேண்டும் என்னும் ஆசை பிடித்துந்துதலால், தம்முடைய ஊரினின்றும் பிரஸ்தானமாகி, சிதம்பரத்தின் எல்லையை அடைந்தார்.

அத்திருப்பதியைச் சுற்றிய திருமதில்வாயிலிலே
புகுந்து, அங்குள்ள பிராமணர்களுடைய வீடுகளிலே
ஓமஞ் செய்யப்படுதலைக் கண்டு, உள்ளே போதற்கு
அஞ்சி, அங்கே நமஸ்கரித்து அத்திரு வெல்லையை
வலஞ்செய்துகொண்டு போவார். இப்படி இராப்பகல்
வலஞ் செய்து உள்ளே போகக் கூடாமையை
நினைத்து வருந்துகின்ற திருநாளைப்போவார்
“சபாநாயகரை எப்படித் தரிசிக்கலாம்? இந்த இழிந்த
பிறப்பு இதற்குத் தடைசெய்கின்றதே! என்று
துக்கத்தோடும் நித்திரை செய்தார். சபாநாயகர்
அவருடைய வருத்தத்தை நீக்கி அவருக்கு அருள்
செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, அவருக்குச்
சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நீ இந்தப் பிறப்பு
நீங்கும்படி நெருப்பிலே மூழ்கி எழுந்து,
பிராமணர்களோடும் நம்முடைய சந்நிதானத்தில்
வருவாய் என்று அருளிச்செய்து,
தில்லைவாழ்ந்தணர்களுக்கும் சொப்பனத்திலே
தோன்றி, அந்தத் திருநாளைப்போவார் பொருட்டு
நெருப்பை வளர்க்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து
மறைந்தருளினார். தில்லை வாழ்ந்தணர்கள்
எல்லாரும் விழித்தெழுந்து, திருக்கோயிலிலே
வந்துகூடி, சபாநாயகர் ஆஞ்ஞாபித்தபடி செய்வோம்”
என்று சொல்லி, திருநாளைப்போவாரிடத்திலே
சென்று “ஐயரே! சபாநாயகருடைய
ஆஞ்ஞையினாலே இப்பொழுது உம்பொருட்டு
நெருப்பு வளர்க்கும்படி வந்தோம்” என்றார்கள்.

அதைக்கேட்ட திருநாளைப்போவார் “அடியேன்
 உய்ந்தேன்” என்று சொல்லி வணங்கினார்.
 பிராமணர்கள் தென்மதிற்புறத்திலே கோபுரவாயிலுக்கு
 முன்னே ஒரு குழியிலே நெருப்பு வளர்த்து, அதைத்
 திருநாளைப் போவாருக்குப் போய்த் தெரிவித்தார்கள்.
 திருநாளைப்போவார் அந்நெருப்புக் குழியை
 அடைந்து, சபாநாயகருடைய திருவடிகளை மனசிலே
 தியானம் பண்ணி, அதனை வலஞ்செய்து
 கும்பிட்டுக்கொண்டு, அதனுள்ளே புகுந்தார். புகுந்த
 நாயனார் அந்தத் தேகத்தை ஒழித்து, புண்ணிய
 மயமாகிய பிராமணமுனி வடிவங்கொண்டு
 உபவீதத்தோடும் சடைமுடியோடும் எழுந்தார்.
 அதுகண்டு தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் மற்றைச்
 சிவபத்தர்களும் அஞ்சலிசெய்து களிப்படைந்தார்கள்.
 திருநாளைப்போவார், அவர்கள் உடன் செல்லச்
 சென்று கோபுரத்தை அணுகி, அதனை நமஸ்கரித்து
 எழுந்து, உள்ளே போய் கனகசபையை அடைந்தார்.
 பின் அவரை அங்கு நின்ற பிராமணர் முதலியோர்
 யாவரும் காணாமையால் ஆச்சரியங்கொண்டு
 ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். சபாநாயகர்
 திருநாளைப்போவாருக்குத் தம்முடைய
 ஸ்ரீபாதங்களைக் கொடுத்தருளினார்.

அலகு-4

தேம்பாவணி

தேம்பாவணி என்னும் நூல் இயேசு கிறிஸ்துவின் வளர்ப்பு தந்தையான புனித யோசேப்பு மீது இயற்றப்பட்ட முதற் பெரும் செய்யுள் வகை நூலாகும். இந்நூல் இத்தாலிய நாட்டவரான வீரமாமுனிவர் அவர்கள் தமிழில் திறம்பட ஆக்கிய நூல் எனப் புகழப்படுகிறது. கிறிஸ்தவ சமயத்தின் சுருக்கமென்றே இந்நூலை அறிஞர்கள் மதிப்பிடுகின்றனர்.

இத்தமிழ்க் காப்பியம் பிறமொழி நூல் ஒன்றில் வருகின்ற செய்திகளைத் தழுவி, தமிழ் நெறிக்கேற்ப எழுதப்பட்டதாகும். அதாவது, ஸ்பானிய நாட்டு ஆகிருத நகரில் வாழ்ந்த ஆகிர்த மரியாள் (Maríyal de Ágreda) என்னும் கன்னி மறைபொருளான இறைநகரம் (Mystical City of God) என்னும் நூலை, கன்னி மரியாவின் ஆணைப்படி எழுதியதாகக் கூறியுள்ளார். அந்த நூலில் இயேசுவின் வளர்ப்புத் தந்தையான யோசேப்பு பற்றிய செய்திகளும் உண்டு. ஆகிர்த மரியின் அந்நூலைத் தழுவி, தமிழ் மரபுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் ஏற்ப யோசேப்பின் வரலாற்றை இயற்றியிருக்கிறார் வீரமாமுனிவர்.

ஈரறம் பொருத்துப் படலம்;

இவ்விருவரும் கண் முதலாகவுள்ள ஐம்பொறிகளாகிய கதவுகளைத்

தீய நெறியிற் செல்லாது
அடைத்துக்கொண்டுள்ளமையால், மண்ணுலகைச்
சார்ந்த சிற்றின்பமெல்லாம் மனத்துள் புகாமல்,
உயர்ந்த விண்ணுலகம் முதல்
எல்லாம் ஆண்ட அரசனாகிய இறைவன் இவர் தம்
உள்ளமாகிய இடத்தைத்
தனிப்பட்ட முறையில் அடைந்திருந்து
மகிழ்ச்சியோடு ஆள்வான்.

ஐம்பொறிகளாகிய கதவை அடைத்து, அக்கதவிற்கு
ஒழுக்கத்தை
நல்ல காவலாக நிறுத்தி, அதன்மூலம் தத்தம் கதவை
அடுத்து வந்த பல
பொருள்களையும் தடுத்து வெளியே நிறுத்தி,
அப்பொருள் தன்னோடு
இங்கே கொண்டு வரும் உணர்வை மட்டும்
உள்ளத்தில் புக விட்ட பின்,
அவ்வுணர்வுக்கு விடைப் பாகமாகக் கூறத்தக்கதைக்
கூறி, இவ்வாறு
அவ்விருவரும் தம் உள்ளத்தில் எதன் மீதும் பகை
இல்லாமல் அறத்தில்
எழுச்சி கொள்வர்.

மானத்தையே தமக்கு வேலியாகவும்,
ஞானத்தையே ஆண்டவன்
வகுத்த சொல்லைத் தமக்கு எடுத்துத்தரும்
தூதுவனாகவும், யாவரும்
விரும்புமாறு தானத்தையே தமக்குத் தோழனாகவும்,
மண்ணுலகில்
உடலோடு இருப்பினும் அறிவு உணர்வினால்,
வானத்தையே தமக்கு
உறைவிடமாகவும் கொண்டு ஒரு குறையுமில்லாது
அவ்விருவரும் வாழ்வர்.

சேற்றோடு கலந்த நீரை அருந்தாமல் கடந்து சென்று,
தெளிந்த
அலையை உடைய ஊற்றை அடுத்துத் தூய நீரை
உண்ட சிறப்புப் போல,
இகழ்ச்சியோடு கலந்த இவ்வுலக வாழ்வின்
இன்பங்களை இழக்க விட்டு
விலகி, வானுலக வள்ளலாகிய இறைவனோடு
பொருந்தி நின்று உள்ளம்
பூரித்து வாழ்வர்.

திருந்திய செங்கோலை உடைய மன்னர்க்கெல்லாம்
மன்னன்

எனப்படும் ஆண்டவன் ஆக்கிய வேத நூலைத்
திருந்திய முறையில்

ஆராய்ந்து தம் வாழ்க்கை நெறியாக ஆக்கிக்கொண்ட
தன்மையால்

திருந்திய இவ்விருவர் உள்ளங்களும் பழுதென்பதே
இல்லாமல், ஆண்டவன்

வீற்றிருந்து ஆட்சி செய்யும் அரியணைக்குரிய
மேன்மை பொருந்தியன

ஆகும்,

துன்பத்தைத் தரக் காரணமான ஆசைகளையெல்லாம்
வெறுத்து

விலக்கிய சீரைக் கொண்டு, குற்றத்தைத் தரும்
இயல்புள்ள பொருட்

செல்வத்தை முற்றிலும் புறக்கணித்த
வல்லமையால்,

அப்பொருள்களையெல்லாம் படைத்த
ஆண்டவனையே அடைந்த

மாண்புள்ள அவ்விருவரும் எப் பொருளாலும் வரும்
எல்லா

இன்பங்களிலும் மேலாகத் தம் இதயத்தில் உயர்ந்து
விளங்கினர்.

தம்மிடம் இதழத் தக்க குற்றம் எதுவுமே
இல்லாதிருப்பினும்,

உயர்வாகக் கருதும் ஒப்பற்ற தவத்தினால் தம்
உடலை வாட்டிய

தன்மையுள்ள அவ்விருவரும், விரியும் பருவத்து
ஒப்பற்ற மலர்களை

உலையிலிட்டுக் காய்ச்சி வடிக்கும் பன்னீர்
கொண்டதொரு மணம் போல

நற்குணங்களைக் கொண்டு உயர்ந்து விளங்கினர்.

பொன்னின் ஒளியை வெளியே எடுத்துக் காட்டும் தீப்
பொறிகளோ?

மணியுள் செறிந்து கிடக்கும் ஒளியை வெளியே
காட்டிய சாணைக் கல்லோ?

தச்சன் கருதிய உருவத்தை ஒளி பெறக்காட்டிய
உளியோ? இவ்வாறெல்லாம்

ஒப்பிடத் தக்க வகையில், உள்ளம் தன் ஒளியை
வெளியே காட்டக்

காரணமான தவத்தை அவ்விருவரும் தாங்கி
நின்றனர்.

விண்மீனின் ஒளியை மூடி மறைத்த மேகம்போல்
ஆசையெல்லாம்

மறைந்து, தான் இறைவன் ஒருவனையே உணரும்
தன்மையாலும்,

வானுலகிற்குரிய ஒளி பொருந்திய தெய்வக்
காட்சியாலும் சூசை துலங்கி,

கதிரவனின் ஒளியைத் தன்னுள் வாங்கிக்கொண்ட
கண்ணாடியை

ஒத்தவனாய்க் காணப்பட்டான்.

தான் உட்கொண்ட கதிரவனின் செந்நிறக் கதிர்களை
வெளிவிடும்

கண்ணாடியைப் போன்று, அவனது விரிந்த
செந்தாமரை மலர் போன்ற

இதயம் முழுவதுமே தெய்வ ஒளியினால் நிறைய,
கதிரவன்போல் நிறைந்த

தெய்வக் காட்சியை உட்கொண்ட சொல்லால்
இறைவனைப் பின்வருமாறு

வாழ்த்திக் கூறுவான்.

அலகு -5

இக்கால காப்பியங்கள்.

வாணி தாசன்;

புதுவையை அடுத்த வில்லியனூரில் 22-7-1915ஆம் நாள் தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக்கொண்ட அரங்கதிருக்காமு, துளசியம்மாள் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். [1] இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் அரங்கசாமி என்ற எத்திராசலு என்பதாகும். இவர் 'ரமி' என்னும் புனைப்பெயரும் கொண்டவர்.

இவர், பாவேந்தர் பாரதிதாசனிடம் தொடக்கக் கல்வி பயின்றவர். அத்தொடக்கக் கல்வியே பாப்புனையும் தமிழுணர்விற்கும் தொடக்கமாயிற்று. இவர்தம் பாடல்கள், சாகித்திய அகாதமி வெளியிட்ட 'தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்' என்ற நூலிலும் தென்மொழிகள் புத்தக வெளியீட்டுக் கழகம் வெளியிட்ட புதுத்தமிழ்க் கவிமலர்கள் என்ற நூலிலும் மற்றும் பற்பல தொகுப்பு நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. உருசியம், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் இவர் பாடல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவர் பிரெஞ்சு மொழியிலும் புலமை பெற்றவர். 'தமிழ்-பிரெஞ்சு கையகர முதலி' என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். பிரெஞ்சு குடியரசுத்தலைவர் இவருக்கு 'செவாலியர்' என்ற விருதினை வழங்கியுள்ளார். மேலும் 'கவிஞரேறு', 'பாவலர் மணி' முதலிய பட்டங்களும் வாணிதாசனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்,

தெலுங்கு, ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகளில் வல்லுநர். 34 ஆண்டுகள் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.

பாரதிதாசன் அடியொட்டிப் பாடிய கவிஞர்களை அக்காலத்தே வெளிவந்த 'பொன்னி' இதழ், 'பாரதிதாசன் பரம்பரை' என்னும் தலைப்பிட்டு அறிமுகப்படுத்தியது. பாரதிதாசன் பரம்பரையினருள் வாணிதாசன் குறிப்பிடத்தக்கவர். "தமிழ்ச்சி", "கொடிமுல்லை" ஆகிய சிறு காப்பியங்களையும், 'தொடுவானம்', 'எழிலொவியம்', 'குழந்தை இலக்கியம்' ஆகிய கவிதை நூல்களை வழங்கியுள்ளார். எனினும் 'வாணிதாசன் கவிதைகள்' என்னும் தொகுப்பே பெரும் புகழ் பெற்றது

கொடி முல்லை - இயல் 1

அவை கூடிற்று.

புலவன் பாட்டொன்றை நீட்டினான்.

திருவாமூம் மண்டபத்தில் புலவர் நின்றார்;

'செந்தமிழ் போல் வாழ்க' என்றார். அரசன் வந்தான்!

கருவிழிக்கு மையெழுதி அங்குள் ளோரைக்

கடைக்கண்ணால் விழுங்கிற்றுப் பணிப் பெண்

கூட்டம்!

'வருகளங்கள் தமிழ்மறவன்' என்றார் கூத்தர்;
'வானோங்கக் கொற்ற மென்றார் மறவர் கூட்டம்
இருகையும் இள நகையும் காட்டி வேந்தன்.
'இருந்திடுக அவரவர்கள் இருக்கை என்றான்.

திருவிருந்த வீடுகடை திறந்தான்; அங்குச்
சேர்ந்திருந்த தமிழ்ப்புலவர், கலைஞர், ஆற்றில்
பெருகிவரும் வெள்ளத்தை மடைகள் போலப்
பெற்றிருந்தார்; உளங்களித்தார்; 'வாழ்க' என்றார்.
அருகிருந்த நுழைபுலத்தான், அமைச்சன், 'இங்கோர்
அழகாட உமதருளுக் கேங்கு' தென்றான்.
'சரி' யென்று தலை அசைத்தான் வேந்தன் கூடச்
சுவரெல்லாம் எதிரொலிக்கும் சதங்கைக் கேற்ப !

உள்ளத்தில் எழுகின்ற எண்ணம் தன்னை
உருவாக்கிச் சுழல்விழியால் பாம்புக் கையால்
வள்ளலென வழங்குகின்றாள்; மெய்சிலிர்க்க
வாயசைத்துக் கொஞ்சுகின்றாள்: ஆங்கி ருந்தோர்
அள்ளுகின்றார் விழி இரண்டால், கொள்ளை இன்பம்!
அரசன் மெய் மறந்திருந்தான்; மூரல் பூத்தான்;

‘தெள்ளிய செந் தேன்கலைகள் வாழ்க்கைக்’
கென்றான்.

நூலிடையாள் தீங்குயிலாள் நாணி நின்றாள்.

தமிழ்க்கலைக்கு வாழ்த்துரைத்தா னமைச்சன்;
வெள்ளித்

தவிசிருந்த புலவ னெழுந் தென்றன் சொந்தத்
தமிழ்நாடும் கலைமொழியும் வாழ்க’ என்றான்;
தடந்தோளன் படைத்தலைவன், கலையே எங்கள்
அமிழ்’ தென்றான்; பொற்பதக்கம் கெட்டி முத்து
மணிமாலை பரிசாக அரசன் தந்தான்.

சிமிழ்க்காத அவையோரைக் குளிர்ந்து நோக்கிச்
சித்திரமே செல்வதைப்போல் வணங்கிச் சென்றாள்.

நாட்டு நிலை விளக்கி நின்றான் நுழைபுலத்தான்;
நடுவயலின் நிலை சொன்னார் உழவர் ; வெற்றி
நாட்டுகின்ற படை நிலையை வன்மன் சொன்னான்.
நன்றி’ யென்றான் மாமல்லன். அங்குச் சூழ்ந்த
கூட்டத்தை விலக்கியொரு புலவன் வந்தான்;
கும்பிட்டான்; நறுக்கொன்றை எடுத்து நீட்டிப்
‘பாட்’டென்றான். ‘பாடு கென வேந்தன் சொல்லப்

பலாமொய்க்கும் ஈப்போல அவையோர் சூழ்ந்தார்.

அவையோர்முன் புலவன் பாடிய பாட்டு

என்றும் பெயர் நிலைக்க
ஏதேனும் செய்திடுதல்
குன்றுநிகர் வேந்தர்க்கு)
உரியதுகாண் - நன்றே
தமிழ்நாட்டில் இல்லாத்
தனிப்பெருமை மூதூர்
இமைப்பொழுதில் ஆக்க எழு!

இயல் 2

அரசனும் அமைச்சனும் மூதூர் சமைக்க முடிவு
கட்டினர்.

‘பொன்னலைகள் வீசுகின்ற கடலோ, வானிற்
புது நாடோ, மலைசெறிந்த காடோ , என்றன்
அன்னை எழில் கலையரசி தீட்டுகின்ற
அழகுதிரைச் சீலையோ, செங்குருதி ஆறோ,
பொன் பழுக்கும் பேருலையோ, அந்தி வானம்?

புதுமையடா புதுமை! யென்றான் கச்சி வேந்தன்.
'ஏன் அரசே! வணக்க மென்றான் நுழைபுலத்தான்.
எழிலுலகம் பின்னிழுக்க மன்னன் வந்தான்.

யொன்றுது சொகசத்துப்

நான் நினைத்த நினைப்பைப் போல் புலவன் ஓலை
நறுக்கினிலே பாட்டிசைத்தான்; விந்தை! விந்தை!
ஏன்வாழ்ந்தார் என் முன்னோர்? இந்த நாட்டில்
ஏது செய்தார்? புதுமையொன்றும் இல்லை! இல்லை!
நான் செய்வேன் அப்புதுமை; ஆய்ந்து சொல்லாய்
நல்லமைச்ச!' என அரசன் நவின்றான். 'செத்துப்
போனவரைப் பழிகூற வேண்டாம், வேந்தே!
புகழ்நடுக' என அமைச்சன் எடுத்துச் சொன்னான்

மாமல்லன் ஏதேதோ எண்ணிப் பின்னர்
மானவன்மன் என் மகளை மணக்கும் முன்னே ,
ஏமம் சேர் நிலாமுற்றம், வசந்த வாவி,
எழிற்கூடம், கற்சிலைகள் நிறைந்த குன்றும்,
தாமமைப்போம் நம் பேரால் ஓரூர்' என்றான்.
நல்ல தென்றான் நுழைபுலத்தான். அரசன் மீண்டும்

‘நாமழிந்து போனாலும் ஊரும் பேரும் ந
ம் நாடு போல் நிலைக்கச் செய்வோம்’ என்றான்

‘நாள் பார்க்க வேண்டு’ மென்றான் மாமல்லன். ‘நன்
னாளென்ன செய்யு?’ மென்றான் அமைச்சன். ‘வானக்
கோள் பார்க்க வேண்டு மென்றான் அரசன். ‘வேந்தே!
கடைக்காலக் கொள்கையிது : வீணர் சூழ்ச்சி;
ஆள்வினையை நம்பாது மக்கள் வீழும்
அளறுமிகு முள் நிறைந்த பாட்டை ; காலில்
தேள் கொட்ட நெறிதென்னைக் கேற் லுண்டோ?
செப்பிடுவீர்’ என வணங்கி அமைச்சன் சொன்னான்.

இக்கால வழக்கத்தைச் சார்ந்து நாட்டில்
இருந்து குடி செய்யவில்லை என்றால், மக்கள்
பொக்கையனால் போனதுவே பொரிமா வென்பார்;
போன பொரி மாத்தேறார்; புளிபி ழிந்த
தொக்காம் இக் கொடும் பழக்கம் ; அதற்கு நாமோ
தோற்பாவை; அதைமீற முடியா தப்பா!
எக்காலம் பகுத்தறிவு பெற்று மக்கள்
எதிர்ப்பாரோ அன்றிடரும் தீரும்’ என்றான்.

இசைந்திட்டான் அரைமனதாய் நுழைபு லத்தான்!
என் செய்வான்? 'நம்மக்கள் நிலையில் வாறே
திசைகெட்டுப் போனதிலோ புதுமை இல்லை;
செய்தித்தாள் எடுத்தெழுதி நன்னாள் பார்த்துத்
திசை பார்த்துச் செல்க' என்றான். நிறைந்த ஏரிச்
சிறகியென வாள் மறவர் பறந்தார் ஊரார்
இசைமீட்டி 'மாமல்லன் எண்ணம் முற்றும்
இனிது முடி வடைக' வென்று வாழ்த்தினாரே!

இயல் 3

வழியில் முளைத்த காதல்.

கருவிழிகள் ஒன்றை ஒன்று கவ்வின்.

தேன் ததும்பும் பூப்பறித்தாள் முல்லை ; நாளும்
செடி பறித்தாள் தொடுத்திட்டாள்; ஆங்கு வந்த
மானைத் தன் மார்பணைத்தாள்; 'போ! போ!' என்று
வந்த இளம் பசுங்கன்றை விரட்டி நின்றாள்.

'ஏன் இந்த ஓரவஞ்சம்?' என்று கிள்ளை

இணைந்தவளைத் தொடர்ந்துவரும்; அணிலைத்
தாவும் !

பூனையைப் போல் தொடர்ந்தல்லி வந்தாள்;
கண்ணைப்

பொத்தி நின்றாள். கொடிமுல்லை அல்லி' என்றாள்.

'பள்ளியிலே படிப்பவர்கள் இன்பச் சிட்டு!
பதைபதைப்பு நிறை ஆட்டுக் குட்டி! இன்று
பள்ளியிலே நாம் படித்த நாளைப் போலப்
பறந்தோடி உனைப்பிடிக்க எனது நெஞ்சம்
துள்ளுதடி! ஓடென்றாள் அல்லி! ஆனால்
தொடு பார்ப்போம்' எனப்பாய்ந்தாள் முல்லை !
இன்பம்

அள்ளுதற்குப் பெட்டையினைத் துரத்திச் செல்லும்
ஆண் கோழி போல் அல்லி துரத்து கின்றாள்!

கிளையடர்ந்த மரம் சுற்றிச் செடிகள் நீக்கிக்
கெக்கலித்துக் கொடிமுல்லை தாவி வந்தாள்;
தளிர்மேனி வியர்த்தாடை நனைய, மேதி
வாலொத்த சடை அலைய, உயர்ந்த சங்கு
வளையொலிக்கக் கொடிமுல்லை தொடரும் அல்லி
வழிபார்த்துப் பறந்தாள்; மேல் விளைவு காணாள்.
களைநீங்க வேர் மீது தலையை வைத்துக்

கண்ணுறங்கும் காளையின் மேல் தடுக்கி வீழ்ந்தாள்!

மருண்டெழுந்தான் ; தலைமாட்டில் இருந்த
குத்து வாளெடுத்தான் நொடிப்பொழுதில் ; தன் மேல்
வீழ்ந்த

சுருண்டகுழல் இளங்கொடியைக் கண்டான்; கைவாள்
தொலைவினிலே வீசிவிட்டான்; குனிந்து தூக்கி
மருண்டாயோ? அஞ்சாதே!' என்றான். அந்த
வல்லிதலை குனிந்து நின்றாள்; கடைக்கணித்தாள்.
கருவிழிகள் ஒன்றையொன்று தாவி தாவிக்
கவ்வுகின்ற வேளையிலே அல்லி வந்தாள்.

'மன்னிக்க வேண்டு மென்றாள் எங்கோ பார்த்துக்
கொடிமுல்லை ; மழைபட்ட மதியை ஒத்தாள்!
மன்னிப்புக் குரியவன் நான்' என்றான் அந்த
வழிப்போக்கன் . அல்லி இடை மறித்துச் சொல்வாள்;
'மன்னிப்புக் கார்பொறுப்பு? தடுத்த இந்த
மரவேரே' எனச் சிரித்தாள். 'இல்லை! இல்லை!
என்னுடைய குற்றமிரண்டென்றான் ஏந்தல்.
'ஈதென்ன புதுமையடி ' என்றாள் அல்லி.

எழுந்திருந்தான்; தோற்பையை எடுத்தான்; 'ஊருக் (கு)
எப்பக்கம் நலம்பாடி இல்லம் ? ' என்றான்;
செழுந்தேனாம் கொடிமுல்லை விழியைப் பார்த்தான்;
செயல்மறந்தான். 'எவ்வூரோ?' என்றாள் அல்லி.
'எழுகடலார் தென்னிலங்கை அழகன் என்பேர்;
இவ்வூரில் கலைக்கோயில் சமைக்க வேந்தன்
எழுதிட நான் இங்கு வந்தேன்' என்றான் தச்சன்.
'இப்படிப் போய்த் திரும்புங்கள்' என்றாள் அல்லி.

அடிபட்டுக் கால் முறிந்த மானைப் போல்
அவளவனைப் பார்த்திருந்தாள் , ஊரை நோக்கி
நடக்கின்றான் கற்றச்சன் தலையைத் தாழ்த்தி;
நான் மாட்டேன்' என்று மனம் அவளைத் தாவும்!
நடக்க அவன் கால் மறுக்கும்; இதற்குள் ளாக
நானூறு முறை திரும்பிப் பார்த்தான்; கட்டுக்
கடங்காத உள்ளத்தை அவள் பால் விட்டுக்
கள்ளுண்டான் போல் நடந்து சென்றிட்டானே!

அழைக்கின்ற குரல் கேட்டான்; நின்றான்; அல்லி
தலைதெறிக்க அங்கோடி வந்தாள்; காய்ந்த

தழையின் மேல் அவன்வீசி மறந்து வந்த
கைவாளைத் தந்திட்டாள். அழகன் மின்னும்
குழையாளே! உன்தலைவி ஊரைப் பேரைக்
கூறாயோ?' எனக்கேட்டான். உயிர் போனாலும்
பிழையாத மாமல்ல அரசன் நோற்றுப்
பெற்றமகள் கொடிமுல்லை ' என்றாள்; போனாள்!

இயல் 4

அழகன் நினைவெல்லாம் அவள் பால் இருந்தது.

குன்றுகளைப் பிளக்கின்றார் இளைய தச்சர்;
கொல்லன்கல் உளிவடித்து வழங்கு கின்றான்;
நின்றிருக்கும் சோம்பேறி ஆளைப் பார்த்து
'நில்லாதே! போ! போ போ!' என்றான் வெண்ணெய்க்
குன்றைப்போல் மேலாடை தலையில் சுற்றிக்
கொண்டிருக்கும் ஆளோட்டி ; தட்டைப் பந்தர்
ஒன்றிரண்டிற் குள்ளிருந்து கலைக்கோ யிற்குச்
சிலை செய்வோர் உளி ஓசை எழுப்புகின்றார்.

சிற்புளியை எடுத்தழகன் செதுக்குகின்றான்,
செய்தொழிலில் அவன் நினைவு செல்ல வில்லை ;

சற்றமர்ந்தான் பசுந்தென்னைக் கீற்றின் மீது ;
தன்மனத்திற் கேதேதோ சொல்லிப் பார்த்தான்;
பெற்றவள் சொற் கேளாது மண்ணிற் கேகும்
பிள்ளையைப் போல் அவன் மனது சோலை கண்ட
நற்றமிழாள் கொடிமுல்லை யாளைத் தாவி
நாலாறு காதமொரு நொடிக்குள் பாயும்!

நலம்பாடி அங்குவந்த தறியான் தச்சன்;
நாட்டத்தைக் கூரையின் மேல் நிறுத்தி, 'என்றன்
கலைக்குயிர் நீ! என்வாழ்வின் இன்பம் நீயே;
கண்ணும் நீ ! கற்பனையும் நீயே!" என்றான்;
தலைசாய்த்து முழந்தாளைத் தழுவிக் குத்திச்
சாய்ந்தாடிக் கொண்டிருந்தான்; மூச்செறிந்தான்.
'அலைமோதும் கடல் கண்டேன் தோழா!' என்று
நலம்பாடி அவனருகில் வந்தான்; நின்றான்.

நெடுமூச்சு விட்டழகன் நிமிர்ந்தான்; 'ஏதோ
நினைவினிலே படிந்திருந்தேன்; உன்னிடத்தில்
நெடு நாளாய் ஒன்று சொல்ல நினைத்தேன் தோழா!
நினைவெல்லாம் அவள் பறித்தாள் சோலை தன்னில்;

தொடுவேலை மேல் நினைவு பாய வில்லை;
அவள் தூய விழிஎங்கும் தோன்று' தென்றான்.
'சுடுகாதல் நோய்வலிமை கண்டேன்! கண்டேன்!
அஞ்சாதே!' என்று நலம் பாடி சொன்னான்.

இயல் 5

மகளுக்கு மணம் முடிக்குமாறு அரசி மன்னவனை
வேண்டினாள்.

செவ்வல்லி தீச்சடர் போல் மலரும் ; மேற்குத்
திசை மறையும் பரிதி கண்டு முளரி கூம்பும்;
அவ்வோடை பூக்காத ஆம்பல் நோக்கி
அண்டிவரும் நீர்ப்பாம்பு காதல் பேச ;
'எவ்வுயிரும் காதலியை மறப்ப தில்லை'
எனத்திங்கள் கீழ்வானில் ஒளியைப் பாய்ச்சும்!
அவ்வேளை மாமல்லன் , 'புலவோய்! நல்ல
அடைத்தேனைத் தமிழ்ப் பாட்டில் பிழிக!' என்றான்.

விளங்காத சொல் நிறைந்த பாட்டைக் கேட்டு
'மிக இனிமை மிக இனிமை' என்பார் உண்டு;
களஞ்சிந்திக் கிடக்கின்ற பதரைப் பார்த்துக்
களிப்படையும் சிறுவரிவர்; கல்ம னத்தை

இளகவைப்ப தெவர் பாட்டு? போர்மு கத்தே
எழுச்சியுறச் செய்வதியார் பாட்டு? மற்றும்
உளம்வாட்டும் கொடுத்துயரை மாற்று கின்ற
ஓசை நிறை பாட்டெங்கள் தமிழ்ப்பாட் டேயாம்!”

என்றுரைத்தாள் பல்லவ நாட்டரசி . மக்கள்
ஏன் உணர வில்லை யென்றான் அரசன். ‘வந்தோர்
கொன்றுவிட்டார் பகுத்தறிவைக் கடவுள் பேரால்
கூசாமல் கதை சொல்லி, மக்கட் குள்ளே
இன்றிருக்கும் அளவில்லாச் சாதிச் சண்டை,
என் கடவுள் உயர்ந்தவரென் றெதிர்க்கும் சண்டை
நன்றாமோ?’ எனக் கேட்டான் புலவன். வேந்தன்,
நாமாள இவை இன்றேல் முடியா’ தென்றான்.

எய்வதற்குக் குறிபார்த்த வேடன் போற் பேச் (சு)
எடுத்திட்டாள் செங்காந்தள்; அரசன் நோக்கிச்
‘கொய்யாப் பூக் கொடிமுல்லை நீலக் கண்கள்
குளிர்மையற்றுப் போனதை நான் கண்டேன்!
கண்டேன்!

மைதீட்ட மறுக்கின்றாள்; நாளும் முல்லை

மலர் தொடுக்க வெறுக்கின்றாள்; கனாக்காண்
கின்றாள்;

மெய்ப்பாட்டை நான் கண்டேன்; கூறு கின்றேன்;
விரைவினிலே மணம் முடிப்பீர் மகளுக் கென்றாள்.

‘வயது வந்த பெண்களுடல் மாறி மாறி

வளர்வதிலும் தளர்வதிலும் புதுமை இல்லை ;

கயல்விழியாள் கொடிமுல்லை மீது வீணை

கண்டபடி உளறாதே’ என்றான் மல்லன்.

இயன் மொழியில் பேர் பெற்ற புலவன் சொல்வான் :

எழுகின்ற கலைக்கோயில் எடுத்த பின்னர்

மயிலியலாள் கொடிமுல்லை யாளை வேந்தன்

வழங்கிடுவான் மானவன்மற் கஞ்சேல்!’ என்றான்.

இயல் 6

மானவன்மன் மன்னன் மகளை விரும்பினான்: அவள்
மறுத்தாள்.

தீங்குயில்கள் மரக்கிளையில் சிறகடிக்கும் :

தென்னையிலே கூடமைக்கும் காக்கை: காயைத்

தாங்காமல் அசைந்தாடும் வாழை மீது

தத்தையிணை பொன்னாசல் ஆடும்; ஈந்தில்

தூங்குகின்ற புற்கூட்டில் சாம்பற் சிட்டு
தொத்திவிழும் அணிலிணையைப் பழிக்கும்! மாலை
ஆங்குவந்தாள் கொடிமுல்லை; யாழின் நாணை
அசைத்திட்டாள்; இசை வெள்ளம் எங்கும் பாயும்!

மயிலொத்த கொடிமுல்லை ஆட்டம் கண்டே
மரங்கொத்தி துணைத்தாளம் சேர்க்கும் ; குன்றின்
அயலோடும் காட்டாறு முழுவை மீட்டும்
அம்பைப்போல் மீன் கொத்தி அவள் கண் கண்டு
கயலென்று பாய்ந்துவரும் அந்த வேளை
கல்வீசிப் புள்ளோட்டி வன்மன் வந்தான்.
வெயிலொளியைக் காட்டுகின்ற குழைக ளாட
'மிகமகிழ்வு வருக' என்றாள்; எதிர்கொண்டாளே!

'ஆட்டத்தை நானிங்குக் கண்டேன்; தோகை
அழகுமயில் அசைந்தாடிற் றட்டா! நீல
நாட்டத்தின் சுழற்சி யென்றான். 'பொய் பொய்!
என்றாள்.

'நலமறிவேன்' என்றுரைத்தான். 'பகைவிரட்டி
ஓட்டுவதில்' எனச் சிரித்தாள் விடியற் காலை
உவமையிலாப் பேரெழிலே தமிழ்த்தாய் மக்கள்

நோட்டத்தில் வல்லுநர்கள் ' என்றான் வன்மன்.
கொடிமுல்லை நூறுமுறை உண்மை என்றாள்.

கீழ்வானை இருள்விழுங்கக் கண்டான் வன்மன்;
கிளிமொழியே!' எனவெழுந்தான் : மலையின் உச்சி
தாழ்கின்ற செம்பரிதி பார்த்த வண்ணம்
தமிழ்மறவன் மானவன்மன் சொல்வான்: 'என்றன்
யாழ் நீ நான் அதை மீட்டும் நாளெந் நாளோ?
யாக்கைநிலை யற்றதடி! விரைவோம்' என்றான்.
தாழ்குரலில் 'எனை மறந்து விடுவீர் வேந்தே!
தடியடியால் காய்ப்பழுப்ப தில்லை யென்றான்.

'இதை உன்வாய் சொல்லுவதோ? நீயும் நானும்
இளமைமுதல் சேர்ந்திருந்தோம் வீட்டிற்குள்ளே;
புதுப்பாவை தேர் ஏற்றி இழுத்தோம்; ஆடும்
பொன்னாசல் மீதிருந்தோம்; நீயே என்றன்
முதுகினிலே கிள்ளிப்பின் சிரித்தாய்: நானோ
முல்லைப்பூ மாலையையுன் கழுத்தி விட்டேன்:
சிதைக்கின்றாய் என் இன்பக் கோட்டை எல்லாம்;
மறுமுறையும் இப்படி நீ செப்பேல்' என்றான்'

தலைகுனிந்து நின்றிருந்தாள் முல்லை. குன்றைத்
தகர்தோளான் விடைபெற்றான்; நடக்க லுற்றான்;
கலகலென உலகப் பெண்ணுடனே இங்குக்
களித்திருந்து வீட்டையும் பரிதி போலச்
சிலைவழியை மானவன்மன் திரும்பிப் பார்த்தான்;
நிற்கின்றான்; அடியெடுத்து வைக்கின் றான்பின்;
வலைப்பட்ட மீனொப்ப அவள் மைக் கண்ணில்
அகப்பட்ட மன மடக்கி நடந்திட்டானே!

இயல் 7

அழகன் அவள் உருவை ஏட்டில் தீட்டினன் 'அவளை
அடைய

ஒரு வழிகாட்டு' எனப் புலவனைக் கேட்டனன்

சரிகைப்பூப் போட்ட கரு வானச் சேலை
தனையுலகக் கட்டிலின் மேல் போர்த்தாள்; காய்ந்த
இரும் பொத்த தொழிலாளி, அசல் சோற்றை
இரந்துண்டு வாழ்த்திடுவோர், உண்ட சோறு
செரிக்காத துயரொன்றே கண்ட செல்வர்,
மற்றுள்ள உயிர்மீதும் உறக்கம் என்னும்
அரிசி எடைப் பொடி இயற்கை இறைத்தாள்! 'இந்தா!

உன்வரிசை செல்லா: தென் றழுகன் சொன்னான்.

நலம்பாடி குறட்டை விட்டுத் தூங்கி விட்டான்.
நமதழுகன் ஏதேதோ முணுமுணுத்தான்;
தலையணை மேல் கையுன்றிப் பிடரி தாங்கிக்
கிணறேறத் தத்தளிக்கும் நல்ல பாம்பின்
நிலையினிலே படுத்திருந்தான் ஏதோ வென்றை
நினைத்தெழுந்தான் படுக்கைவிட்டு விளக்கைத்
தூண்டிப்
பலநிறத்தைக் குழைத்தெடுத்தான்; தூங்கு கின்ற
பாவலனைப் பார்த்திட்டான்; தீட்டி னானே!

படமெடுத்தான்; நிறுத்திவைத்தான்; தலையைத்
தாழ்த்திப்
பரிவோடு பார்த்திட்டான்; களித்தான்; 'உன்னை
அடையும் நாள் என்வாழ்வின் திருநாள் என்றான்.
அவ்வேளை நலம்பாடி விழித்துக் கொண்டான்;
அடி மேலோர் அடிவைத்து வந்தான்; 'ஆஆ
அச்சடித்து விட்டாயே! நமது நாட்டுக்
கொடிமுல்லை இளவரசி யானைத் தீட்டக்
கூறினனோ நமதரசன் மல்லன்?' என்றான்.

வியப்போடு கற்றச்சன் புலவன் நோக்கி
மீறிவரும் சிரிப்படக்கி, 'இல்லை! இல்லை!
கயற்கண்ணாள் என் இன்பத் தலைவி; உள்ளக்
கடலைக்கும் கதிர்க்கற்றை! இந்த ஊரின்
அயலுள்ள சோலையிலே என்றன் உள்ளம்
அள்ளிவிட்டாள் வரும்போதே ; அந்நாள் தொட்டுச்
செயலற்றேன்; இளவரசி மூங்கில் தோளைச்
சேரவழி செய்திடுவாய் தோழா!' என்றான்.

பித்தமென்றன் தலைக்கேறி விட்டதென்று
பேசாமல் இருக்கின்றாய் போலும் தோழா!
எத்திக்கும் கற்சிலையால் தமிழர் பண்பை
எதிர் நிறுத்தம் அழகனறி விழப்ப துண்டோ?
தித்திக்கும் கற்சிலையால் தமிழர் பண்பை
எதிர் நிறுத்தும் அழகனறி விழப்ப துண்டோ?
தித்திக்கும் அவள் வாய்ச்சொல் இதோ என் காதில்
பிழை இன்றிக் கேட்கின்றேன்; இதழின் மேலே
தத்துகின்ற அவள் நகையென் கண்ணிற் றோன்றும்
கடைத்தேற வழியெனக்குச் சாற்றாய் தோழா!

நலம்பாடி அவன்வாயைப் பொத்திச் சொல்வான்.
நாட்டு நிலை அறியாத புதிய வன் நீ;
உலைவைத்துக் கொள்கின்றாய் நீதான் உன்றன்
உயிருக்கே; கா துண்டு சுவர்கட் கெல்லாம்;
வலைவீசு வாருண்டா முழும திக்கு?
மறிகடலை வயலாக்க முனைவா ருண்டா?
மலையினுக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வேறு
பாடுனக்கும் அவளுக்கும் ; கூடா' தென்றான்.

'காதலென்று பிதற்றுகின்றாய்; அவளோ இந்தக்
கழுக்குன்றத் திளவரசி ; மான வன்மன்
காதலியாய் மணம் பெற்று வாழ்வாள்; நீயோ
கலைக்கோயில் முடித்தரசன் பரிசைப் பெற்று
மோதுகடல் சூழிலங்கை நாட்டில் எந்த
மூலையிலோ வாழ்ந்திருப்பாய் ; துருத்தி யாலே
ஊதுகின்ற கொல்லனுக்கேன் குரங்கின் சேட்டை?
உன் மனதில் அவள் நினைவை மாற் றென் றானே!

கற்றச்சன் கூறுகின்றான் : 'தோழா! உண்மைக்
காதலை நீ அறியாயோ? வாழ்க்கை யென்னும்

நற்றேரின் அச்சவளாம்! நானோ ஆணி!
நம் தமிழர் வாழ்ந்த முறை இதுதான் நண்பா!
கற்றவனே, இப்படி நீ பழம்பஞ் சாங்கம்
கடைப்பிடித்தால் இவ்வுலகக் கல்லார் மீது
குற்றமொரு நாளூமில்லை ; அடிமை வீழ்ந்து
குடி கெட்டுப் போனதிலோ புதுமை இல்லை!

கண்ணில்லை காதலுக்கு ; மேலும் கீழும்
கணக்கில்லை தமிழருக்கு? நற்கு லத்துப்
பெண்ணின்பம் வேறோசொல்? படித்த நீயே
பிரித்துரைத்தல் சரிதானோ? உன்னைப் போல
மண்மீது வாழ்கின்றார் தன்ன லத்தார்;
வான் கொள்ளி அவர் தலை மேல் வீழ்க! இந்நாள்
பெண்ணூரிமை இல்லையெனில் நமது மக்கள்
பேசுகின்ற விடுதலைக்கென் மதிப்போ? சொல்வாய்!

அவளுள்ளம் சோலையில் நான் கண்டேன்!
கண்டேன்!

என்னறிவை அவளிடத்தே விட்டு வந்த
தவளறிவாள்; என் வாழ்வின் தழை பூஞ் சோலை!
தமிழின்பம் அவளுதடு! குளிர்ந்த நீலக்

சுவளைமலர் அவள் கண்கள்! இடையோ ஈயார்
கூறுமொழி ! பேச்சிள நீர்! வாயோ அல்லி!
தவளப்பல் அவள் நகையைக் கண்டால் வாழ்வேன்;
தப்புவிக்க ஒருவழிந் செய்வாய் தோழர!

நலம்பாடி இவையெல்லாம் கேட்டிருந்தான்; :
'நான் செய்வ திதிலொன்று மில்லை' யென்றான்.
கலங்கிய கண் ணானழகன் புலவன் நோக்கிக்
'கரையேற்று வாழ்த்திடுவேன் ; இன்றேல் வீழ்வேன் ;
கொலை உன்மேல் சாருமடா, தோழா! என்னைக்
குறைகூறிப் பயனில்லை; காப்பாய்' என்றான்.
'நிலையாகச் சொல்லுகிறேன் : அழகா, என்னை
நீநம்பிப் பயனில்லை; மறந்தி' டென்றான்.

இயல் 8

நலம்பாடியிடம் அழகனைப் பற்றித் தச்சர்கள்
முறையிட்டார்கள்.

"சிலநாளாய் அழகனிங்கு வருவ தில்லை ;
செய்தொழிலைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்ப தில்லை.
கலைக்கோயில் என்றவுடன் 'சீச்சி! பாகற்
கா' யென்று சொல்கின்றான்; அந்தோ! அந்த

மலைப்பக்கம் போகின்றான்; படுத்துறங்கி
வருகின்றான் அந்தியிலே; கடலை மூக்குக்
கலகலப்பும் அவன் சொல்லில் இல்லை! இல்லை!
காவலனோ இதையறிந்தால் துன்ப மாமே!

நெடுநாளாய் உம்மிடத்தில் சொல்ல நாங்கள்
நினைத்திருந்தோம்; உயிர்த் தோழர் நீரா யிற்றே'
முடிமன்னன் மாமல்லன் குறித்த நாளில்
கலைக்கோயில் முடிவடைய வில்லை என்றால்,
இடிவீழ் அருகிருந்த தென்னை ஆவோம்!
இதற்கேற்ற வழி செய்வீர்; 'உங்கள் சொல்லின்
படி நடப்பான் எந்தலைவன் அழகனென்று
பலர் சொல்ல நாங்களிங்குக் கேட்டிருந்தோம்'

என்றுரைத்தார் அழகன்கீழ் இருந்து வேலை
இயற்றுகின்ற கற்றச்சர். தலையைத் தாழ்த்திச்
சென்றிட்டான் நலம் பாடி அவர்கள் காட்டும்
திசை நோக்கி மலையோரம் ; அழகன் அந்தக்
குன்றின் மேல் புலப்படவே இல்லை; சற்றுக்
குளிர் நீழல் அமர்ந்திட்டான்; உளியின் ஓசை

குன்றிடுக்கில் அருகிவரக் கேட்டான்; பார்த்தான்;
குகையுள்ளே அழகன்கல் செதுக்கக் கண்டான்.

‘கத்திக்கும் தானினி மேல் அஞ்சேன்; வேந்தன்
காவலுக்கும் நானஞ்சேன் : தமிழைப் போலத்
தித்திக்கும் கொடிமுல்லை யாளே! உன்னைச்
சேரவழி அழகனுக்குக் காட்டா யோ ? சொல்!
செத்தொழிவேன் நீ இன்றேல்’ என்ற பேச்சைச்
செவிமடுத்தான் நலம் பாடி ; உளியால் நன்கு
சித்திரத்தில் அன்றிரவு தீட்டி வைத்த
கொடிமுல்லை உருவத்தைச் செதுக்கக் கண்டான்.

கொடிவழியாய் நலம் பாடி இல்லம் சேர்ந்தான்;
குகையுள்ளே கண்டதெல்லாம் எண்ணிச் சோர்ந்தான்;
‘இடுக்கணிலே உதவுவதே இனியர் செய்கை’
என்றதவன் நல்லுள்ளம்! ‘நச்சுப் பாம்பின்
கடிபட்டார் பிழைத்திடுவார் ; தோள ணைப்பே
‘காதலுக்கு மாற் றென்றான்; தீட்டி வைத்த
படமெடுத்தான்; கீழ்வைத்தான்; நீண்ட நேரம்
பார்த்திருந்தான்; தலையசைத்தான்; வெளியிற்
போனான்.

இயல் 9

கொடிமுல்லை அழகனை நினைந்து ஏங்கினாள்,
மறைந்த புறா வந்தது.

பலகணி மேல் இருகையைக் கட்டி ஊன்றிப்
படுத்திருந்தாள் கொடிமுல்லை ; அவள்மைக் கண்கள்
செலவில்லை எதன்மீதும் ; தோட்டத் துள்ளே
இசைக்கின்ற தீங்குயிலை சீச்சி !' என்றாள்?
'அலைகின்றாய் என் மனம்போல்' என்றாள் சன்னல்
அருகினிலே படர்ந்தேறும் கொடியைப் பார்த்து ;
'கலைஞன் என் உளம்பறித்தான்; அவனை என்றன்
கைச் சிறைக்குள் அடைக்கும் நாள் எந்நாள்?
என்றாள்.

'என்னுள்ளம் அவனைவிட்டு நீங்கா தென்றும்;
ஏங்குகின்றேன் : எனக்குதவி செய்வார் யாரே?
தென்னையில் இணைந்திருக்கும் பெட்டைச் சிட்டே!
சென்றெனது நிலையுரைப்பாய்; அந்தோ! நானும்
உன்னைப்போல் களிப்படைய வேண்டா வோ? சொல்!
உதவிடுவாய்; இங்குள்ள மக்கள் எல்லாம்
தந்நலத்தை வேற்கொண்டார்: என்றன் உள்ளத்

தகையுரைக்க அஞ்சுகின்றேன்; செல்க!" என்றாள்.

கிண்ணத்தில் தேன் வார்த்து வந்தாள் அல்லி?
'கிழித்த பலாச் சுளையோடு கனிமா வாழை
உண்'ணென்று கெஞ்சி நின்றாள்; காய்ந்த பாலில்
ஒருசிறிது குடி' யென்றாள். மீண்டும் மீண்டும்
புண்ணினிலே நெருப்புற்றாள் போலெ முந்தே
கொடிமுல்லை உரைத்திட்டாள் : "பேதாய்! என்றன்
எண்ணத்தை அறியாமல் உண் உண்' என்று
வதைக்கின்றாய்; எழுந்தோடிப் போவாய்" என்றாள்

எழுந்திருந்து கிளிக்கூண்டின் அருகில் வந்தாள்;
என் உயிரே? பசுங்கிள்ளாய்! அவன்பேர் சொல்லப்
பழகிவிட்டாய்; நீ என்றன் உண்மைத் தோழி!
பறந்துபோ அவனருகே; துயரைச் சொல்லு;
விழுதாலின் பழந்தருவேன்' என்றாள்; கிள்ளை
மீண்டுமவன் பேருரைக்கக் களித்தாள்! அல்லி அ
முதோடி அங்கு வந்தாள்; இணைந்திருந்த
ஆண்புறாவைக் காலைமுதல் காணோ' மென்றாள்.

எங்கெங்கோ தேடிவிட்டேன்; காணோ மம்மா?

என் செய்வேன் ? ஒரு நொடியும் பேட்டை விட்டுத்
தங்கினதைக் கண்டதில்லை' என்றாள் அல்லி ,
'சரி! தேடிக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பாய்! இன்றேல்
இங்கிருந்து விலக்கிடுவேன்' என்று சீறி
எழுந்தோடிப் பா' ரென்றாள் முல்லை ; காலைத்
திங்களைப்போல் ஒளியிழந்த கண்ணாள்! அல்லி
செடி கொடிகள் மரக்கிளைகள் தேடிப் பார்த்தாள்.

கொடிமுல்லை தனித்திருந்த புறாவைத் தூக்கிக்
கூறுகின்றாள்; நீபேதை! நாட்டில் அன்புப்
பிட்யினிலே விடுபட்டார் இலவே இல்லை;
'பெண்களெலாம் வகையறியா தாணைப் பார்த்துக்
குடி கெடுத்தார், கூத்தியர்பாற் சென்றார்' என்று
கூசாது பழிக்கின்றார்; வற்றா அன்பைக்
கொடுத்திருந்தால் தலைவன் தன் தலைவி விட்டுக்
குறுக்குவழி செல்வானோ? நீதான் சொல்லேன்!"

என்றுரைத்துக் கொண்டிருந்தாள் முல்லை ; அங்கே
இறங்கிற்றுப் பிரிந்து சென்ற சேவற் புள்ளும்;
சென்றோடி அதைப் பிடித்தாள்; காலில் ஏதோ

தென்பட்டது); அதையவிழ்த்தாள்; வெள்ளைத் தோலில்

அன்றந்தச் சோலையிலே நடந்த யாவும் அழகு பெற வரைந்திருக்கக் கண்டாள்; கீழே என்றும் நான் உன் நினைவால் வாடுகின்றேன்; வழிசெய்வாய்' என்றெழுதி இருக்கக் கண்டாள்.

அன்போடு கொடிமுல்லை ஓவியத்தை மார்பணைத்துக் கொண்டிருந்தாள்; அவனைச் சேர என் செய்வேன்? யார்துணையைப் பெறுவேன்; காவல் இருப்பவரை ஏமாற்றப் போமோ?" என்றாள். பொன் பெற்றுத் துய்க்கவழி அறியா ஏழை! அறை புகுந்தாள் புறரத்தேடச் சென்ற அல்லி! என்னுயிரை மீட்பாயோ?" என்றாள் முல்லை. 'இப்பொழுதே உயிர் கொடுப்பேன்' என்றாள் அல்லி.

உள்ளத்தைக் கொடிமுல்லை திறந்துவிட்டாள்! 'ஊம்' கொட்டிக் கேட்டிருந்தாள் அல்லி: அம்மா! கள்ளவழி நானறிவேன்; அஞ்சேல், யாரும் காணாமல் இன்றிரவே அவரை இங்குத் தள்ளிவந்து சேர்க்கின்றேன் : கலங்கேல்' என்றாள்.

கொடிமுல்லை அவளுடைலைத் தழுவிச் சொல்வாள்
:

‘வெள்ளத்தில் நீ என்னைக் கரையில் சேர்த்தாய்;
விளக்கொளியே! உன்னயென்றும் மறவேன்’ என்நாள்

இயல் 10

கிளியைக் கூண்டிலடைக்க மானவன்மனுக்கு அரசி
ஆலோசனை கூறுகிறாள்.

பொன் வேண்டு மென்கின்றார் ஏழை மக்கள் ;
புகழ் வேண்டு மென்கின்றார் ஈயாச் செல்வர்;
முன்போலத் தமிழர்களை நூங்காய் எண்ணி
விழுங்கிவிட முனைகின்றார் ஒண்ட வந்தார்;
தன்னிளமைச் செங்காந்தள் வேண்டுமென்று
தவிக்கின்றாள் சோலையிலே! அந்த வேளை
பொன்மொழியான் நலம் பாடி அங்கு வந்தான்;
‘புதுமையுண்டோ இளவரசி போக்கில்?’ என்றான்.

ஒளி இழந்து மானவன்மன் அங்கு வந்தான்;
உட்கார்ந்தான்; மூச்செறிந்தான்; தலை இருந்த
புளிமூட்டை இறக்கிவைத்த வழிப்போக்கன் போல்
புண்பட்ட உள்ளத்தைத் திறந்தான்; ‘கன்னித்

தளிர்மேனி கொடிமுல்லை மனத்தை யாரோ
தட்டிக்கொண் டோடிவிட்டான்' என்றான்; மன்னி
'கிளிபரப்ப தெங்குண்டு? மீண்டும் சென்று
கெஞ்சிப்பார்! இல்லையென்றால் மிஞ்!' சென் றாளே.

தந்நலத்தை விரும்புகின்ற தந்தை தாய்மார்
தமிழகத்தில் இருந்ததில்லை; இச்சை போலத்
தன் துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை ஒவ்வோர்
தமிழில்லம் பெற்றிருந்த தாலே நாட்டில்
துன்பமெனும் பேச்சில்லை ; அடிமை இல்லை,
தோள்வலிமை குன்றியது மில்லை; இந்நாள்.
பொன்னிருந்தால் கிழவனுக்கும் பெண் கொடுப்பார்!
காதலென்றால் பைத்தியமோ' என்பார் பெற்றோர் .

'இந்நிலையில் இருக்கின்ற தமிழர் நாட்டில்
கொடிமுல்லை என் செய்வாள்? பேதை!' என்று
தன்னுள்ளே நலம்பாடி எண்ண மிட்டான்.
மானவன்மன் அரசிக்குத் தலைவணங்கிச்
சென்றிட்டான்; செங்காந்தள் புலவன் நோக்கிச்
செப்புகின்றாள்; 'கயவாகை மீண்டும் வென்று

தென்னிலங்கை இவனாள்ச் செய்வோம்; என்றன்
திருமகளை இவனுக்கே கொடுப்போம்' என்றாள்.

இயல் 11

காதலர்கள் கூடித் திளைத்தனர். மறைந்திருந்து
மானவன்மன் அவர்களைக் கண்டான்.

பள்ளத்து நீர் மீதும், தென்னை வாழைப்
பசுமட்டை செடி கொடிகள் மீதும் தூய
வெள்ளிஒளி பூசி எழும் திங்கள்! காதல்
வெற்றி பெறக் கொடிமுல்லை நின்றிருந்தாள்;
கள்ள வழி நிலவறையின் பக்கம் சென்றாள்;
'இன்னும் ஏன் அல்லிவரக் காணோம்?' என்றாள்
உள்ளத்தே அவளறியா இன்பம் துள்ள
உட்கார்ந்தாள்; ஏதேதோ எண்ண மிட்டாள்;

'கண்ணே! நீ அவர்கண்டால்கீழே நோக்கும்
வழக்கத்தைக் கட்டோடு விலக்கி ' டென்றாள்;
'பெண்குலத்திற் குயர் அணியே! நாணே! என்னைப்
பிரிந்தோடிப் போ!' என்றாள்; 'வானில் ஊரும்
தண்மதியே! நீ தோற்று விட்டாய் என்றாள்!
'தழைத்திடுக்க உன் வெற்றி' என்று சொல்லிக்

கண் பொத்திப் பின்னிருந்தான் அழகன்! வெட்கிக்
கார்முகிலில் போய்மறையும் வானத் திங்கள் !

'பவளமல்லி நீ' என்றான் அழகன்; நீரோ
அதில் மொய்த்துப் பாடுகின்ற சுரும்பர்' என்றான்.
'குவளைப்பு நீ ' என்றான்; நீரோ அந்தக்
குட்டையிலே தேங்கும் நீர்' என்றான். 'பூத்துத்
துவளுகின்ற கொடிமுல்லை நீயே' என்றான்;
'கொழுகொம்பு நீர் ' என்றான். விம்மும் தோளை
அவனுடல் மேல் அவள் சாய்த்தாள்; அட்டா, அங்கே.
அழிந்ததொரு செங்கருப்பங் காடு தானே!

'மங்காத என் கலையின் சுடரே! என்னை
வாழ்வித்தால்! நீவாழி!' என்றான்; மற்றும்
'திங்களென்று சொல்லிடுவார் உன் முகத்தை ;
உவமையினைத் தேடாத குறைதான் என்பேன்;
திங்களுக்குக் கறையுண்டு; வளர்ச்சி யுண்டு.
தேய்தலுண்டு ; போத்தரையன் மகளே! உன்னை
எங்களரும் தூயதமிழ் என்பேன்; "என்னை
எதிர்த்தாலும் எதிர்க்கட்டும்; அஞ்சேன்' என்றான்

கட்புலனால் கொடிமுல்லை அழகன் தோளைக்
கற்கண்டாய் உண்டிருந்தாள்; கிளையின் உச்சி
சொட்டுகின்ற தேனொத்த அவன் வாய்ச் சொல்லைக்
காதிரண்டால் சுவைத்திருந்தாள்; அவனை வாரிப்
பட்டு மெத்தை அவள் தொடை மேல் கிடத்தி
வைத்துப்
பரிவோடு கன்னத்தைத் தடவி விட்டாள்;
'கட்டுக்கும் முட்டுக்கும் அஞ்சிவாழ்ந்தால்
காதலெங்குத் தழைத்திருக்கும்? சொல்வீர்!' என்றாள்.

'பெண் இனங்கள் காதலுக்காய்ச் சுற்றம் நட்புப்
பெற்றோர் சொல் மறுத்தெதிர்க்க வேண்டும்; காதல்
கண்ணாகும் நம் நாட்டிற் கென்று தேறி
இடி விழினும் அஞ்சாது காத்தல் வேண்டும்;
பெண்ணூரிமை யற்றதனால், அந்தோ! நாடு
பீடிழந்த தென்றுணர வேண்டும்; நீயோ
மண்ணரசி! நான் கல்லைச் செதுக்கும் தச்சன்!
வாக்களிப்பாய் ; எதிர்த்துலகை மிதிப்போம்!"
என்றான்.

*வானின்றி வாழ்கின்ற பச்சை யுண்டோ?
மடங்குதிரை நீர் நிலைகள் இன்றேல் இங்கு
மீனுண்டோ? மண்ணுலகில் இன்று வாழும்
மிகச்சிறிய உயிர் உண்டோ வெய்யோன் இன்றேல்?
தேனுண்டோ மலர் இன்றேல்? இன்பம் சேர்க்கும்
குளிர் நிலவு கதிரின்றேல் உண்டோ? இங்கு
நானுண்டோ நீ இன்றேல்?' என்றான் தச்சன்
கொடிமுல்லை நாம் எதிர்த்து வாழ்வோம்' என்றாள்.

தலைகாலே தெரியாது காத லர் கள்
தனித்தமிழின் இன்பத்தைத் துய்ப்பார் போல
நிலையற்றுக் கிடந்தார்கள் தோட்டத் துள்ளே!
கொடிமுல்லை ' நீர் இங்குச் செதுக்கு கின்ற
கலைக்கோயில் நிலை எனக்குச் சொல்வீர், என்றாள்.
'மலைசெதுக்கிக் கற்கோயில் ஐந்து செய்தேன்;
சிலைவிழியே! உன்னுருவை அவற்றி லொன்றில்
சீர்பெறவே வைத்திடுவேன் ; அழியா தென்றான்

படுக்கையிலே துயிலாது மான வன்மன்
படுத்திருந்தான்; நள்ளிரவில் எழுந்திருந்தான்;

அடிமேலோர் அடிவைத்து முல்லை தூங்கும்
அறை நோக்கித் தோட்டத்தைக் கடந்து வந்தான்;
குடிகாரர் பொலங்குப் பேசிப் பேசிக் |
கூத்தடிக்கும் இருவரையும் கண்டான்; ஆலின்
அடிமரத்தின் நீழலிலே பதுங்கி நின்றான்;
அனற்கண்ணால் இமைக்காது பார்த்தி ருந்தான்.

நின்றொற்றுக் கேட்டிருந்தான் மான வன்மன்.
'நெடுந்தோள ! என்னுருவைக் காணும் நன்னாள்
என்?' நென்றாள் கொடிமுல்லை . அழகன்
சொல்வான்;
'எழுகின்ற கலைக்கோயில் அருகிலுள்ள
குன்றினிலே ஒரு குகையில், அட்டா! உன்றன்
குறுநகையும் சேல்விழியும் தோன்ற நீயே
நின்றிருப்பதைப்போலச் சிலைசெய் துள்ளேன்;
நீவந்தால் நாளைக்கே பார்ப்பாய்!" என்றான்.

நெடுநேரம் கழிந்தோடி விட்டதென்று
நினைவூட்டக் கிளை கூவும் கீச்சான்; வெள்ளி
தொடுவானில் சீய்த்தெழும்பும் ! அழகன் மார்பில்
தோய்ந்திருந்த கொடிமுல்லை கலங்கி நின்றாள்;

‘பிடிபடுவோம் இனி இங்கு நாமிருந்தால் ;
பிரிந்திடுவோம் என்னுயிரே! என்றாள்; நாளைத்
தடை இன்றிக் கூடிடுவோம்; அஞ்சேல் என்றன்
தமிழ்ச்சுவையே! போய்வருக!’ என்ற னைத்தான்.

அடியெடுத்து வைத்திட்டாள்; திரும்பி வந்தாள்;
அணைத்திட்டாள்; முத்தமழை பொழிந்தாள்; வேடன்
அடிபட்டுத் தத்தளித்துத் தப்பிச் செல்லும்
புள்ளைப்போல் அவளவனை விட்டுச் சென்றாள்.
நடந்து செல்லும் அவள் முதுகின் எழிலைப் பார்த்து
‘நாளைவரை நான் பொறுக்கப் போமோ?’ என்றான்
கொடுமையிலும் கொடுமையடா, அந்தோ, காதல்
கொண்டவர்கள் கூடிப்பின் பிரிந்து செல்லல்!

இயல் 12

மானவன்மன் மறைந்திருந்து அழகன்மேல் வாளோடு
பாய்ந்தான்.

முகமூடி யணிந்த ஒருவன் காத்தான்.
நலம்பாடியிடம் அழகன் நடந்ததைக் கூறினான்.

எண்ணத்தைத் தன்னருகே விட்டுச் செல்லும்
எழிலுருவைப் பார்த்தழகன் கல்லாய் நின்றான்;

பண்மீட்டும் முன்னெழுந்த பறவை யொன்று;
பால் நிலவோ அடிசாயும்; வீட்டை நோக்கிக்
கண்ணிழந்து நடக்கின்றான் அழகன். அங்குக்
காத்திருந்த மானவன்மன் பதுங்கி வந்தான்;
'பெண்வேட்டைப் பரிசிந்தா!' என்று கையில்
பிடித்திருந்த வாளோடு முதுகில் பாய்ந்தான்.

பின்புறமாய் அவன்கையில் இருந்த வாளைப்
பிடுங்கிக்கொண் டோருருவம் சிரிக்கக் கண்டான்;
'என்னை இங்குத் தடுப்பதியார்?' என்றான் வன்மன்
முகமுடி இரையாதே; கொல்வேன்; மான
வன்மன் நீ என்பதை நான் அறிவேன்; இங்கு
வந்ததையும் நான் அறிவேன்; சீச்சி! நீயோ
முன் வாழ்ந்த தமிழ்மறவர் பெயர் கெ டுக்க
முளைத்திட்டாய்: ஓடிப்போ ; பிழைப்பாய்' என்றான்.

தன் செயலை எண்ணிவெட்கி மான வன்மன்
தலைதாழ்த்தி ஓடிவிட்டான். அழகன் சொல்வான்:
என்னுயிரை எங்கிருந்தோ வந்து காத்தீர்!
இதற்கென்ன கைம்மாறு செய்வேன்?' என்றான்.

முன்பாக இங்கிருந்து தப்பி ஓடிப்
பிழைத்துப் போ' என்று முகமுடி சொன்னான்;
'அன்'பென்றான் அழகன் கை கூப்பி நின்றான்;
அவன் வந்த நிலவறையின் வழியே மீண்டான்.

##

பெருந்துயிலில் நலம் பாடி ஆழ்ந்திருந்தான்;
பிரப்பம்பாய் விட்டழகன் எழுந்தான்; இன்பப்
பெருக்காம்நற் றமிழ்ப் பாட்டு சுவர்கள் மோதிப்
புரண்டங்குப் பாய்ந்தோடும்! அவன் மெய்ப் பாட்டை
உருவாக்கச் சொல்லுண்டோ? உவமை யுண்டோ?
உளி அரசன் நலம் பாடி தூங்கும் கட்டில்
அருகினிலே போய்ப் பள்ளி எழுக' என்று
திருப்பாவை அத்தனையும் ஒப்பித் தானே!

எழுந்திருந்தான் தமிழ்ப்புலவன் ; அழகன் நோக்கி
ஈதென்ன புதுமையடா? சில நா ளாய்நீ
அழுதிங்குக் கிடந்தாயே ; இன்றுன் போக்கில்
பல மாறி விட்டதென்றான். அழகன் சொல்வான்:
'கொழுகொம்பைக் கொடி சுற்றிக் கொண்ட தண்ணை!
குளிர் தேனை ஈ மொய்த்துக் கொண்ட தண்ணை !

பழுவேறிச் சிறுமுயலார் முழுநிலாவைப்
பற்றிவிட்டார்! சிரிக்காதே! உண்மை என்றான்.

கொடிமுல்லை நிலை சொல்லிப் பணிப்பெண் அல்லி
கூப்பிட்டுப் போனவழி விளக்கிச் சொன்னான்:
கொடிமுல்லைப் பெண்ணோடே இரவு முற்றும்
கூடி இன்பம் அடைந்திருந்த நிலையைச் சொன்னான்;
கொடுவாளால் மானவன்மன் பதுங்கி என்னைக்
கொல்வதற்கு நினைத்திருந்தான்; அந்த வேளை
தடுத்தாண்டான் முகமுடி ; யாரோ அந்தத்
தமிழ்மறவன்? நீடுழி வாழ்க' என்றான்.

'மலைக்குகையில் அவளுருவை உரித்துக் கல்லில்
வைத்துள்ளேன்; புலவா! கேள்; இங்கெழுந்த
கலைக்கோயில் ஐந்தினிலே ஒன்றில் அந்தக்
கற்சிலையை நிலைநாட்டி வைப்பேன்; என்றும்
அலைமோதும் கடல்மல்லை என்னுள் ளத்தை.
உளித்திறனை அழியாது காத்து நிற்கும்;
விலை இல்லாப் புகழன்றி மண்ணில் வாழ்நர்
விரும்புவது வேறுண்டோ? சொல்க!" என்றான்.

இயல் 13

அழகன் மானவன்மனை உளியால் குத்தினான் குகை
கொலைக்கள் மாயிற்று.

இன்பத்தில் திளைத்தழகன் வந்தான்; தச்சர்

இயற்றுங்கற் கோயிலின் முன் நின்றான்;
சொல்வான்:

‘முன்னவர்கட் கெட்டாத உங்கள் சொந்தக்

கற்பனையை, முழுத்திறத்தைக் காட்டி விட்டீர்!

என் பெயரை நிலைநாட்டி விட்டீர்; வாழி!

எழுத்தினிலும் தொழிலினிலும் புதுமை கண்டால்

முன்னேறும் நம்நாடு ; விரைவில் கோயில்

முடித்திடுவீர்!’ என்றவரை ஊக்கி னானே!

மலைக்குகையை அவன்நோக்கி நடந்தான்; செல்லும்

வழியுள்ள பொருளெல்லாம் மாறி மாறிச்

சிலைவிழியாள் கொடிமுல்லை உருவைக் காட்டும் ;

சிரித்திரவு வரைமனமே பொறுப்பாய் என்றான்;

குலைத்திடுவார் இங்குண்டோ? அவளும் நானும்

குளம் அல்லி ; நலம் பாடி அன்று சொன்ன

மலையினுக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வேறு

பாருண்மைக் காதலுக்கு வணங்கும்!” என்றான்.

குகையினிலே அவன் செதுக்கி வைத்திருக்கும்
கொடிமுல்லைச் சிலையருகே நின்றான்; நீயோ
நகைக்கின்றாய்: பேசாயோ? எனைவாழ் விக்கும்
நற்கலையே! நானடிமை உனக்கெந் நாளும்!
பகைக்கஞ்சேன்; என் கலையின் பரிசு நீயே!
பார்க்கின்றாய்! பேசாயோ? நாலிரண்டு
தொகைப்பாட்டே! இங்குள்ளோர் உனை எந் நாளும்
தொழுதிருக்க நான் சமைத்தேன்; வாழி!’ என்றான்.

சிற்றுளியை எடுத்தழகன் மீண்டும் அந்தச்
சிலைதிருத்திக் கொண்டிருந்தான். அங்கு வந்து
கற்சிலையை மானவன்மன் முறைத்துப் பார்த்தான்;
கல்லுடைக்கும் பெருஞ்சுத்தி விரைந்தெ டுத்துப்
பொற்புடைய அச்சிலைமேல் அடித்தான். சீறிப்
புலிபோல மானவன்மன் பார்வை நோக்கிச்
சிற்றுளியால் குத்திவிட்டான் அழகன். கும்பல்
சேர்ந்ததடா! தலைக்காட்டை எங்கும் பாரே!

பிழை இல்லை அழகன் மேல்’ என்றார் உண்மை

பிழை ஆயும் ஒரு சாரார்; 'மான வன்மன்
பிழைப்பதினி அருமை' என்றார் பலபேர், அவ்வூர்ப்
பெருந்தலைகள் கையுயர்த்திக் கூவிக் கூவிக்
'தொழுவாருக் கடுத்தபடி அரசன் என்று
தொன்று தொட்டு வருகின்ற பழக்கம் மீறி
வழுச் செய்தான் கற்றச்சன்; கீழ்மேல் என்ற
வரம்பினையே மறந்து விட்டான்; படட்டும்!" என்றார்.

தெருவெல்லாம் சில வீணர் கூடிக் கூடிச்
செந்தமிழர் சீர்குலைத்த வரலாற்றைப் போல்,
இருவருமே ஓர் பரத்தை வீட்டில் முன்னாள்
இருந்ததினால் ஏற்பட்ட கொலைதான்' என்றே
உருவாக்கி விட்டார்கள்; அந்தோ! இன்னும்
உரைப்பதெல்லாம் உண்மை என்று நம்புகின்ற
பெரியார் வாழ் தமிழகத்தே கட்டி விட்ட
பேச்சிற்கு மதிப்பற்றுப் போமோ? சொல்லீர்!

இயல் 14

அழகன் கொலைக்குற்றம் சாற்றப் பட்டான்
அவையில் அறம் சார்பாக வாதாடியும் அழகன்
இறப்பதே தீர்ப்பென அரசன் கூறினான்.

பல்லவனை எதிர்பார்த்துக் காவலர்கள்,
படைத்தலைவன் , மறையோதி. நுழைபு லத்தான்,
நல்லநெறி நூலுணர்ந்தோர், சிறைகாப் பாளன்,
நலம்பாடி முதலியவர் அவையில் சூழ்ந்தார்!
அல்லெல்லாம் புயலடித்த சிற்றூர் போல
அழகனங்குக் காவலர்கள் நடுவில் நின்றான்!
கொல்லேறு போல்மல்லன் வந்தான்; 'இந்தக்
குற்றத்திற் குரியதென்ன? சொல்வீர்!' என்றான்.

நெறி நூலில் வல்லவனங் கெழுந்து சொல்வான்;
"நேர்மையற்றார் எவர் தலையும் பல்லவர்கள்
குறிதவறிப் போனதில்லை ; கீழ்மேல் என்ற
குலம் எண்ணா தழகனிங்குச் செய்த செய்கை
அறுதி இட்டுக் கூறுகின்றேன்: கொடிய குற்றம்!
மணுவாதி அறநூல்கள் 'வேந்தன் செய்த
நெறிதவறி நின்றார்க்குக் கழுவே' என்று
செப்புவதை நினைத்துரிய செய்வீர்" என்றான்.

ஓத்துக்கு மத்தளம் போல் ஆங்கி ருந்த
புரி நூலான் உரைத்திட்டான் : வெற்றி வேந்தே!

குத்துண்ட மானவன்மன் பல்லவர்கள்
கொடிவழியில் தொடர்புடையோன்: விலையே
இல்லா
முத்துவிளை கடல் சூழும் இலங்கை நாட்டை
முடிசூடிச் சின்னாளில் ஆளும் வேந்தன்;
மெத்த வலி கயவாகைக் கடல்கடந்து
வெற்றி கொண்ட நம் படையின் தலைவன்'
என்றான்.

உன் கருத்தைப்[*] போத்தரையன் சொல்க' என்றான்.
ஒளித்தவிசை நுழைபுலத்தான் விட்டெழுந்து
'மன்னர்மா மன்னவனே! குற்றவாளி
வாய் பிடுங்கிக் கோடாது துலைபோல் தூக்கி
முன்னவர்கள் தீர்ப்புரைத்தார்; நீரோ இன்று
முறைதவறிப் பறக்கின்றீர்; எதையும் சற்று
முன் பின்னே ஆய்ந்துணர்ந்த பின்னர் நல்ல
முடிவிற்கு வருவதுதான் மேன்மை ' என்றான்

[*] போத்தரையன் - பல்லவ அரசர்களை
குறிக்கும்பட்டப் பெயர்

'மான வன்மன் நரசிம்ம வர்மன் வீட்டு

மாப்பிள்ளை என்பதை நீ மறந்தாய் போலும்;
நான் விரும்பேன்; பிழை ஆய்ந்து கடத்தேன் நாளை'
என்றிட்டான் மாமல்லன் . அமைச்சன் சொல்வான் :
மானந்தான் தமிழருக்குப் பெரிது. நாட்டில்
பழிதாங்கி வாழ்வதுவோ ? உமது முன்னோர்
மானவன்மன் என்றும் மற்றொருவனென்றும்
வழிதவறி நடந்ததுண்டோ ? சொல்வீர்!" என்றான்.

தலைதாழ்த்தி நின்றிருந்த அழகன் சொல்வான்:

தமிழரசே! நான் குற்றவாளி அல்லேன்.

கலைஞருக்குக் கலை உயிராம் ! பல நாளாகச்

செதுக்கிவைத்த கற்சிலையை மானவன்மன்

குலைத்ததனால் நான் வெகுண்டேன்; இதுவே
உண்மை!

குற்றம் யார் மேல்?. என்றான். அவையில் வாழ்நர்

கலைஞனையும் அரசனையும் மாறிமாறிக்

கண்டிருந்தார்; துணிவில்லாக் கோழை மக்கள்!

'என் மகளின் சிலை செதுக்க யாரடா நீ?'

என்றிட்டான் மாமல்லன்; கோவைக் கண்ணன்!

'என்னரசே! கண்ணனுக்கு நாட்டில் உள்ள

எழிலெல்லாம் பொது' என்றான் அழகன். 'சீச்சி!
உன் குற்றம் குற்றமடா!" என்றான் வேந்தன்.
'ஓல்லுவதோ இப்பழி ? கற்சிலைய ழித்தால்
என் செய்யார் அதை உயிராய் ஓம்பும் தச்சர்?'
என்றிட்டான் கலையரசன் பதைப் பதைத்தே!

உம்புகழை வா தாவி இன்னும் சொல்லும்!
*புலிகேசி உயிருண்ட உமது வாளின்
செம்மையை நீர் கறை செய்து கொள்ள வன்றோ
நினைக்கின்றீர்? சீர்மிகுந்த அரசே! குற்றம்
நம்முடைய மானவன்மன் செய்த தாலே
நடந்த கொடும் செயலிதுகாண்; கருணை செய்வீர்;
உம் புகழ்க் கிது நல்ல காட்டாம்!" என்றே
ஓளி இழந்து நலம் பாடி வணங்கிச் சொன்னான்.

-
- புலிகேசி மாமல்லனின் தந்தையோடு போர்புரிந்த அரசனாவான். அவனை மீண்டும் மாமல்லன் வென்று அவன் கோ நகரான வாதாவியைக் கைப்பற்றி அழித்து வெற்றித் தூண் நடட்டான்.

'குற்றமிவன் மேலில்லை என்று நானும்
கூறுகின்றேன், என்றமைச்சன் சொன்னான்; நூலைக்

கற்றுணர்ந்த அவைப்புலவர் பலரும் சேர்ந்து
கலைஞனுக் கருள்புரிக! நாட்டில் என்றும்
சிற்றுளியால் செதுக்கிவைத்த சிலையே மக்கள்
வாழ்ந்த நிலை தெரிவிக்கும், புகழை நாட்டும்.
மற்றவைகள் அழிந்தொழியும்; இதற்குக் காட்டு
மாமல்ல@ சிற்றன்னவாயில்' என்றார்.

@ மாமல்லனின் தந்தை மகேந்திரன்; தன் காலத்தில்
புதுக்கோட்டைச் சீமையில் சிற்றன்ன வாயில் என்ற
ஊரில் சமணர். கோயில் ஒன்று செய்வித்தான். அது
நல்ல வேலைப்பாடமைந்த குகைக் கோயில்.

தங்குபுகழ் மாமல்லன் சீறிச் சொல்வான்;
'யாவையுமே சரியென்று பொறுத்திட்டாலும்.
எங்களரும் குடிப்பெயரைக் கறையே செய்தான்;
ஈதென்ன புதுமை? என்பீர், என்றன் வாயால்
உங்கள்முன் சொல்வதற்கே கூசும் உள்ளம்;
உயர்சாதி என்பதையும் மறந்து தீயோன்
எங்களரும் கொடிமுல்லை அறிவை மாய்த்தான்;
இவனுக்கா இரங்குவது? கழுவே" என்றான்.

தலைதாழ்த்தி இருந்திட்டார் அவையில் உள்ளோர்;

தமிழ்ப்புலவன் நலம் பாடி எழுந்தான்; சொல்வான்;
'அலைமோதும் பல்லவ நாட்டரசே! நீவிர்
அறியாத திங்குண்டோ? காத லுக்குத்
தொலை தூரம் சாதிமதம்; அரசன், ஆண்டி,
சொக்குமெழில் இவ்வுலகில் ஆணும் பெண்ணும்
தலைப்பட்டுக் களவுவழி இன்பம் துய்க்க
யார் குற்ற வாளியென்று சாற்றப் போமோ?

'நல்விருப்பம் இருவருக்கும் இன்றேல் பேசும்
நாட்டத்திற் கெத்தொழிலும் இல்லை; பூண்ட
பல்வளையல் கழன்றோடி வீழ்வ தில்லை ;
இரவெல்லாம் படுக்கையிலே புரள்வ தில்லை;
சொல்லில்லை; ஊடலில்லை; ஊடிப் பின்னர்த்
தோளோடு தோள் பின்னும் செய்கை இல்லை!
பல்லவனே! காதலர்கள் நிலை அறிந்தும்
பழி அழகன் மேல் சொல்ல வேண்டாம்' என்றான்.

என் இச்சை போலெதையும் செய்வேன்; யாரும்
எனைத்தடுக்க உரிமையில்லை ; இன்று மாலை
கொன்றொழிப்பீர் கழுவேற்றி; தச்சன் செய்த

குற்றத்திற் கொரு நொடியும் கருணை இல்லை'
என்றிட்டான் மாமல்லன். அந்த வேளை
இறகொடிந்து பறந்துவரும் மயிலைப் போல
நின்றிருந்த கூட்டத்தை விலக்கி வந்து
கொடிமுல்லை நெடுமரம்போல் வீழ்ந்தாள்,
சொல்வாள்;

'கற்றவரே! அவையோரே! தான்வலிந்து
கைக்கொண்டேன் அவருறவை; இதுவே உண்மை!
குற்றத்தைச் செய்தவளும் நானே ஆவேன்;
குடிப்பெயரை அழித்தவளும் நானே ஆவேன்;
கற்றச்சர் செய்த பிழை ஒன்றுமில்லை;
கருணை செய்வீர், இன்றேல் என் உயிரை மாய்ப்பீர்!
குற்றத்தைச் செய்தவருக்குரிய தீர்ப்பைக்
கொடுப்பது வே தமிழரசர் முறையாம்!" என்றாள்.

நலம்பாடி எழுந்திருந்தான் : "அரசே! நேற்று
நடந்தவற்றிற் கச்சாணி நானே; உங்கள்
தலைமகளாம் கொடிமுல்லைப் புறாவைக் கள்ளத்
தூதுவிட்டேன் தமிழ்க்கலைஞன் நிலையைக் கண்டு ;
கலை அரசன் இதையறியான், அன்று மாலை

'கையோடே கொடிமுல்லை அழைத்தாள்' என்று
சிலைவிழியாள் அல்லிவந்தாள்; அழைத்துச்
சென்றாள்
தீம்பழத்தை வெறுத்துண்ண மறுப்பார் உண்டோ?

“காதலுக்குக் கொடிமுல்லை இணங்க வில்லை;
கட்டாயப் படுத்தியவள் தோளைச் சேரப்
பாதகனாம் மானவன்மன் வந்தான் ; இன்பக்
காதலரைப் பார்த்திட்டான்; பதுங்கி நின்றான்.
ஈதெல்லாம் நானறிவேன்; தொடர்ந்தேன்; ஆடை
இழந்தவன் கைபோலவரைக் காத்தேன்; வன்மன்
சூதாக அழகன் மேல் பாயும் வேளை
தோன்றினேன் முகமுடி உருவில் ” என்றான்.

பதைபதைத்து மாமல்லன் எழுந்திருந்தான்;
படுகளத்து மறவன்போல் சிரித்தான்; என்னைக்
கதை கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளை என்று
கருதிவிட்டீர் போலும் நீர் ; இச்சை போல
எதையும் நான் செய்திடுவேன் ; அழகன் மாலை
இறப்பதுவே தீர்ப்பென்றான்! தாளம் சேர்த்துக்
குதிக்கின்ற தெருக்கூத்து முடிந்த பின்னர்

செல்கின்ற சும்பலைப்போல் அவையோர் சென்றார்!

இயல் 15

நலம்பாடி நண்பன் அழகனுக்குத் தன்னுயிரைக்
கொடுத்தான். தப்பிய அழகன் தன் தோகை மணல்
வெளியில் இறந்திருக்கக் காண்கிறான்.

கறுப்பாடை அணிந்தழகன் கழுவிற் கேகக்
காத்திருந்தான்; அவ்வேளை படையைச் சேர்ந்த
நிறத்தாடை உடுத்தொருவன் சிறைக்குள் வந்தான்;
'நேரத்தைக் கடத்தாதே; உடையை மாற்று;
புறப்பட்டுப் போவெளியில்; குதிரை யுண்டு;
புலவன் உன் வழி பார்த்துக் காத்திருப்பான்;
மறுக்காதே ; காதலியை மீட்கச் செல்! செல்!
என்றுரைத்தான் வாயோடே! அழகன் மீண்டான்.

'தெருநடுவே இந்நேரம் அழகன் அந்தோ!
செத்திருப்பான்' என்று பலர் பேசக் கேட்டுச்
சிரித்திட்டான் நலம் பாடி வாழும் இல்லத்
திசை நோக்கி மாற்றுருவில் வரும் கற் றச்சன்!
இருள் கிழிக்கும் கழுவேற்றும் அறிவிப்போசை!
தனக்காக இறந்தவனை எண்ணி எண்ணி

இருபடையின் இடைப்பட்ட மாற்றான் போல
நலம்பாடி இல்லத்தை அழகன் சார்ந்தான்.

வீடெல்லாம் தாழ்குரலில் 'நண்பா! நண்பா!
என்றழகன் விளித்திட்டான் ? பதிலே இல்லை!
கூடத்தைக் கடந்தோடித் தோட்டம் சுற்றிக்
கூப்பிட்டான்; பதிலில்லை! திரும்பி வந்தான்;
மாடத்தில் எரிகின்ற அகல்விளக்கின்
மருங்கினிலே தன் பெயருக் கெழுதி வைத்த
ஏடொன்றைப் பார்த்திட்டான்; ஏட்டைத் தூக்கி
எரிகின்ற அகற்றிரியைத் தூண்டி விட்டான்.

'என்னோலை நீகாணும் இந்த நேரம்
இறந்திருப்பேன் கழுவினிலே; கலங்கேல் நண்பா!
உன்காதற் கொடிமுல்லைப் பெண்ணும் நீயும்
ஊரைவிட்டு நள்ளிரவில் தப்பிப் போவீர்;
உன் வருகைக்காக அவள் கடலோரத்தே
உயர்பனையின் கீழ்க்காத்து நிற்பாள்; செல்க!'
என்றெழுதி இருந்த அந்த ஓலை கண்டான்;
'இறந்தாயோ?' எனக்கதறித் தரையில் வீழ்ந்தான்!

கண் விழித்தான் சிறு நேரம் சென்று தச்சன்;
கனாப்போலத் தோன்றிற்று நடந்த யாவும்;
மண்விளக்கின் ஒளியினிலே மீண்டு மந்த
வளைந்த சுருள் ஓலையினைப் படித்துப் பார்த்தான்;
'மண்மீது (ரீயன்றி எனக்குக் காதல்
வாழ்வேனோ?' எனத்தலையில் அறைந்து
கொண்டான்;
பெண்ணுலகே வெற்றிகொள்ளும் காளை நெஞ்சை !
அழகன் மேல் பிழைபேசல் முறைதான் ஆமோ?

கடற்கரையே நோக்கியவன் மனமும் காலும்
ஓட்டத்தில் போட்டியிடும் ; கடிக்கப் பாய்ந்து
படமெடுத்துச் சீறுகின்ற பாம்பை யொத்த
அலைமோதும் மணற்பரப்பில் பனையைக் கண்டான்;
'கொடிமுல்லை ! கொடிமுல்லை !' என்று சுற்றிக்
கூப்பிட்டான்; பதிலில்லை! அங்கும் இங்கும்
துடிதுடித்துப் பாய்ந்தழகன் ஓடிப் பார்த்தான்;
காலிடறித் தொப்பென்று மணலில் வீழ்ந்தான்!

குருதியிலே தோய்ந்து கொடி முல்லை அங்கே

குற்றுயிராய்க் கிடந்திட்டாள்! அழகன் வான
இருள் கிழிக்கும் மின்னொளியில் அவளைக்
கண்டான்;
என்னுயிரே! எனவாரி அணைத்தான் மார்பில்!
அருகிவரும் சிறுகுரலில் 'அழகா' என்று
கூப்பிட்டாள் : அந்தோ! நான் காத்திருந்தேன்;
வரவில்லை நீர் ; செத்தே போனீ ரென்று
மண் வெறுத்தேன்; உயிர் மாய்த்துக் கொண்டேன்'
என்றாள்.

இயல் 16

அழகன் உலகை வெறுத்தான்: உணர்ச்சியால் வசை
மொழிந்தான்;
கடலுள் வீழ்ந்து தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொண்டான்.

கற்றச்சன் அவளுடல் மேல் வீழ்ந்து வீழ்ந்து
சிறு பிள்ளை போற்கதறி அழுதான்; 'கண்ணே!
உற்றாரும் உறவும் நீ என்றே இந்நாள்
உயிர் வாழ்ந்தேன்; எனைவிட்டுப் பிரிந்தாய்; கண்கள்
பெற்றிழந்த குருடன் நான்; அந்தோ! உன்னைப்
பிரிந்திங்கே உயிர்வாழ என்னால் ஆமோ?
பொற்கொடியே! என் உயிரே! உனைத்தொ டர்ந்து

புறப்பட்டேன்? என்றவளை வாரிக் கொண்டான்.

‘சிறை மீட்டான் உயிர் கொடுத்து நீயும் நானும்
சேர்ந்துலகில் வாழ்ந்திருக்கப் புலவன்; அந்தோ!
மறைந்ததடி உன் உயிர் தான்! இனிமேல் இந்த
மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் குப்பைக் கூளம்!
கறையில்லா முழுமதியே! மணியே! உன்னைக்
கை நழுவ விட்டுப்பின் வாழ்தல் உண்டோ?
அரைநொடியும் உனைப்பிரிய மனமில்லாத
அழகனிதோ புறப்பட்டேன் : இங்கென் வேலை?

‘எனக்காகத் தூது விட்டாய்; மான வன்மன்
உயிர் உண்ண எத்தனிக்கும் வேளை காத்தாய்;
எனக்காக அவை எதிர்த்தாய்; நான் காணாத
எவனோபோல் உயிர் கொடுத்துச் சிறையை மீட்டாய்;
உனைக்காணப் பெறுவேனோ? நண்பா நண்பா !
உன் கொடைக்குப் பலனில்லை; பனையின் கீழே
எனக்காகக் கொடிமுல்லை உயிரை விட்டாள்!
இதோ நொடியில் புறப்பட்டேள்; இங்கென் வேலை?

‘பாழாக்கி விட்டதடா தமிழர் பண்பைப்

பலசரக்குக் குடிபுகுந்து! மானம், வீரம்
தாழ்ந்ததடா! நம் நாட்டில் நரிக்குட்டிக்குத்
தலைதாழ்த்தும் அரிக்கூட்டம் தமிழ் ரென்றால்
வாழ்வெதற்கு? நீள்புகழ்தான் நமக்கிங் கேனோ?
மண்ணாகிப் போகட்டும் அடிமை நாடு;
பாழ்செய்தீர் என் வாழ்வை அவளும் நீயும்;
பற்றில்லை; புறப்பட்டேன்; இங்கென் வேலை?’

கடற்கரையின் ஓரத்தே இருக்குஞ் சிற்பக்
கலைக்கோயில் மின்னொளியில் கண்டான்; ஏரி
மடையுடைந்து பாய்ந்துவரும் புனலைப் போலக்
கற்கோயில் நோக்கியவன் பாய்ந்து வந்தான்;
கிடத்தினான் காதலியின் பிணத்தை அங்குக்
கிடக்கின்ற கற்றூண் மேல்; சுற்றிச் சுற்றி
நடக்கின்றான்; ஏங்குகின்றான்; செதுக்கி வைத்த
நற்சிலையைப் பார்த்தழுது நின்கின்றானே!

‘சிங்கத்தின் தலை செதுக்கித் தலையின் நீண்ட
சீர்மிகுநற் றூண் செதுக்கித் தூணின் உச்சி
மங்காத தாமரைப்பு செதுக்கிச் செப்பு

மலைக்கடைந்த கலைக்கோயில் கல்லில் செய்தேன்;
சிங்கனுக்கும் புகழ் சேர்த்தேன்; கலைக்கும், என்றன்
சிற்றுளிக்கும் புகழ் சேர்த்தேன்; மறந்தான் மல்லன்;
பொங்கு துள்ளம்; என் வாழ்வுக் கலையை,
முல்லைப்

பூச்செடியை வேரறுத்தான்; இங்கென் வேலை?

‘தீட்டாத ஓவியத்தை உளியால், என்றன்
திறமையினால் பாறையெலாம் செதுக்கி வைத்தேன்;
காட்டுதற்கு முடியாத கங்கை யாற்றுக்
கரைக்காட்சி என்னுளிகள் என்றும் காட்டும்!
காட்ட கத்துக் குன்றிலெலாம் சிம்ம வர்மன்
கலைப்பற்றை நிலைநாட்டி விட்டேன்; முல்லைக்
கூட்டுறவால் துளிர்ந்தோங்கும் என்றன் வாழ்வுக்
கலைமறந்தான் மாமல்லன் : இங்கென் வேலை?

முல்லை நில இடையன் பால் கறக்கும் காட்சி
மூட்டாதோ பேரின்பம்? கன்றை நக்கும்
நல்லாவின் தாயன்பும் இல்லம் பேணும்
நற்பண்பைக் காட்டாதோ?* பூனையொன்றும்
சொல்லாதோ பகல் வேடத் துறவி செய்கை?

தூய தமிழ் நாட்டிற்கும் மல்ல னுக்கும்
கல்லுளியால் பெருஞ்சிறப்பைத் தேடித் தந்தேன்;
கருவழித்தான் என் வாழ்வை ; இங்கென வேலை?

கங்கைக்கரைக் காட்சி : பாறையில் செதுக்கப் பட்ட
உருவங்களில் தவம் செய்யும் முனிவர்கள் முன்
எலிகள் அச்சமின்றி உலவ, பூனையொன்று பின்
கால்களில் நின்று முன் காலை உயர்த்திக் கண் முடி
யோகம் செய்யும் நி லையில் உள்ளது.

‘மரத்தேரைப் போன்றிங்குத் தனித்த கல்லில்
வார்த்தெடுத்து வைத்துள்ளேன் தேர்கள் ஐந்து !
பொருத்தமில்லை என்றெதரால் கூறக் கூடும்?
புதுக்கலைகள் இவையெல்லாம் ; இவைபோல்
உண்டோ?

அருங்கலையின் பெருஞ்சிறப்பைப் பல்லவர்கள்
நற்பெயரை அழியாது நிலைக்க வைத்தேன்!
கருத்திழந்தான் மாமல்லன்; என்றன் வாழ்வுக்
கலைமுல்லை உயிர் பிரித்தான்; இங்கென் வேலை?

‘கல்லொன்றால் மதயானை ஒன்றுண் டாக்கிக்
காண்பவரின் கருத்தீர்க்க நிறுத்தி யுள்ளேன்;
சொல்லுவரோ கல்லென்று? நீண்டு தொங்கும்

தும்பிக்கை எவர் தொடுவார்? அஞ்சி நிற்பார்!
மல்லாரும் தமிழ்நாட்டுக் கலையின் மேன்மை
வாய்விட்டுக் கூறுதற்கே யாரா லாகும்?
மெல்லடியாள் கொடிமுல்லை என்றன் வாழ்வு!
வேறுத்தான் மாமல்லன்; இங்கென் வேலை?

‘மலைகுடைந்து குகைக்கோயில் நுழையும் வாயில்
வரிசையாய் நிற்கின்ற சிங்கத் தூண்கள்,
சிலை இரண்டு முன்வாயிற் படிக்கும் காவல்,
வருவோரைச் சிரித்து வர வேற்கத் தூணில்
நிலைபெற்ற நூலிடையாள் சிலைகள்; என்றன்
நெஞ்சறிவின் படைப் பலவோ? மறுக்கப் போமோ?
தொலைத்து விட்டான் என் வாழ்வைக் கலையை
மல்லன்:

தோகைமயில் உயிர் நீத்தாள்; இங்கென் வேலை?

காட்டானைக் கூட்டத்தை, மானை, நீலக்
கருங்கடலின் வண்ணத்தான் படுக்கைப் பாம்பைக்
காட்டுதற்கும் மலைகுடைந்து செதுக்கி யுள்ளேன்;
கைத்திறத்தை என்னுளியைப் புகழார் உண்டோ?
நாட்டிற்கும், நரசிங்கப் பல்ல வற்கும்

நற்புகழை நான் சேர்த்தேன்; கைம்மா றென்ன?
தீட்டாத ஓவியமாம் என்றன் வாழ்வுக்
கொடிமுல்லை செத்தொழிந்தாள்; இங்கென் வேலை?

கற்பனையைக் கலைவளத்தை ஏற் ஒண்ணாக்
காடார்ந்த மலையெல்லாம் கொட்டி வைத்தேன்;
விற்போரில் நரசிங்கன் அடைந்த வெற்றி
விலையில்லா இக்கலைகட் கீடா கும்மா?
கற்சிலைகாள்! மலைக்குகைகாள்! நீங்கள் இந்தக்
கருத்திழந்த பல்லவனுக் கறிவிப் பீரோ?
பொற்புடைய கலையூற்றை இழந்தேன்; வாழேன்;
புளிக்குதெனக் கிவ்வுலகம் இங்கென் வேலை?

நாணற்றால் வில் வெற்றி உண்டோ? யாழின்
நரம்பற்றால் நல்லிசையைக் கேட்கப் போமோ?
பூணற்றால் மதயானை அரசர் கோட்டைப்
புறமதிலைப் பெயர்த்திடுமோ? இயற்கைக் காட்சி
காணுகின்ற விழியற்றால் கலைதான் உண்டோ?
கற்பனையின் பெருக்குண்டோ? என்றன் வாழ்வின்
மாணிக்கச் சுடரொளியாள் செத்தாள்; இந்த

மண்ணுலகம் புளிக்குதெனக் (கு)! இங்கென் வேலை?

‘காதலுக்கு மதிப்பில்லா இந்த நாட்டைக்
கருக்கிடுவாய் தூய தமிழ் அன்னாய் ; மக்கள்
சாதலுக்குப் பயந்ததனால் கொடுமை யெல்லாம்
தாங்கி இங்கு வாழ்கின்றார்; ஆரியத்தை
ஆதரித்த தாலன்றோ தமிழர் வாழ்வு,
கலையெல்லாம் அழிந்தொழிந்த திந்த நாட்டில்?
தீதெல்லாம் நன்மையென அரசன் எண்ணச்
செய்தெது? புறப்பட்டேன்; இங்கென் வேலை?

‘கலைஞனுக்கு மதிப்புண்டு பழங்காலத்தே ;
காசில்லாப் புலவனுக்கும் அவ்வா றாகும்;
அலைந்துவந்த களை நீங்க முரசு கட்டில்
அயர்ந்தானுக் கோரசன் கவரி வீசும்!
கலைக்கோயில் சமைக்கவந்தேன்; சோலை யுள்ளே
காதல்வந்து குதித்ததடி இயற்கை அன்னாய்!
விலைகொடுத்து வாங்குவதோ உலகில் காதல்?
வேலை இல்லை இவ்வுலகில்; புறப்பட் டேன் நான்!

என் மனம் போல் கொந்தளிக்கும் கடலே, கேள் நீ;

என்ன பிழை செய்தேன் நான்? ஆராயாமல்
உன் கரையின் தலைவன் போத் தரையன் மூவர்
உயிருண்டான்! இது முறையோ? நீதான் சொல்லேன்?
நன்மையினை நிலைநாட்ட வேண்டு மென்றால்
நாட்டிலுள்ளோர் இதை உணர வேண்டும் :
சொன்னேன்!

உன் வலிமை காட்டிடுவாய்; எழுந்து பொங்கி
ஊரழிப்பாய் ; பல்லவனை ஒடுக்கு வாயே!

‘காராகி வான் தவழு கின்றாய் நீயே!
கடும் பஞ்சம் போக்குகின்ற அன்னை நீயே!
பாரிலுள்ளோர் நீ வெகுண்டால் எதிர்க்கப் போமோ?
பல உயிர்க்கும் தாய் நீயே! கெஞ்சு கின்றேன்;
நேரில்லா இவ்வரசும், ஆரியத்தால்
நிலைகெட்ட தமிழ்நாடும் இருந்திங் கென்ன?
நீர் பெருக்கி அழித்தொழிப்பாய் ; மீண்டும் நல்ல
நெறிசெல்லும் தமிழ்நாடு முளைக்க வேண்டும்!

அரசனுக்கும் ஆண்டிக்கும் வேறு வேறு
சட்டதிட்டம் அற்றுலகம் வாழ வேண்டும்;
அரசன் தன் இச்சையைப் போல் எதையும் செய்யும்

அடுக்காத செயல் மண்ணில் ஒழிய வேண்டும்;
கரையில்லாப் பெருங்கடலே! தனித்திங்கின்று
கலங்குகின்றேன்; மாமல்லன் எனது வாழ்வைத்
தரைமட்டம் செய்துவிட்டான்; சீறிப் பொங்கிப்
பழிவாங்கு! தப்பாதே!' என்றான்; வீழ்ந்தான்!

மாங்கனி

ஆசிரியர் - கண்ணதாசன்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவரான கவியரசு கண்ணதாசன், 24-06-1927-இல் சிறுகூடல்பட்டியில் பிறந்தார். தந்தை சாத்தப்பன், தாய் விசாலாட்சி என்பவர். கண்ணதாசன் இளமையிலேயே கவிபுனையும் ஆற்றல் பெற்றவர். 1944-இல் ஏப்ரல் 14-இல் இவரது முதல் கவிதை அச்சாகியது. 1948இல் சேலம் மாடர்ன் தியேட்டரில் பணி செய்தார். அறிஞர் அண்ணாவின் பேச்சுகளால் கவரப்பட்டு 1949-இல் தி.மு.க-வில் நுழைந்தார். சுமார் பத்து ஆண்டுகள் தி.மு.க-வின் கருத்துகளைத் தம் எழுத்துகளில் வடித்தார். பின்னர்த் தமிழ்த் தேசியக் கட்சியின் மூலமாக இந்தியத் தேசியக் காங்கிரசில் நுழைந்து, அதன் கொள்கைகளைத் தமது கவிதைகளில் வெளியிட்டார். தமது 17-ஆம் வயதில்

‘திருமகள்’ இதழின் ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினார்.

தென்றல், திரை ஒளி, மேதாவி, கண்ணதாசன், சண்டமாருதம், கடிதம் முதலான இதழ்களில் எழுதி வந்தார். பாரதியார், பாரதிதாசன் ஆகியவர்களைப் பின்பற்றி எழுதியவர்; அதே போல, அருணகிரிநாதர், பட்டினத்தார் முதலியவர்களின் பக்திப் பாதையையும் பின்பற்றி எழுதியவர். 1970இல் அனைத்திந்திய சிறந்த கவிஞர் பட்டம் பெற்றவர். 1977இல் அரசவைக் கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர். இவ்வாறு பக்திக் கவிஞர்களைப் போலவும் சமூகக் கவிஞர்களைப் போலவும் சித்தர்களைப் போலவும் தம் கவிதைகளில் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியவர் கண்ணதாசன்.

கண்ணதாசன் கவிதைகள் (இரண்டு தொகுதிகள்) மனம் போல் வாழ்வு, வனவாசம், அதைவிட ரகசியம், தெய்வ தரிசனம், இலக்கியத்தில் காதல், அர்த்தமுள்ள இந்து மதம், ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி, ஞானமாலிகா, ராகமாலிகா, இயேசுகாவியம், மாங்கனி, தைப்பாவை, வேலாங்குடித் திருவிழா என இவரது படைப்புகள் நீண்டு கொண்டே செல்லும். இது தவிர, ‘முத்தையா’ எனும் இயற்பெயரில் பல கடிதங்களையும் எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு, திராவிட இயக்கக் கவிஞராக அறிமுகமாகி, திரை இசைக் கவிஞராக உலா வந்து, பின்னர்,

மதநம்பிக்கையாளராக மாறி, மானுடச் சாதியின் மகத்துவத்தை உலகறியச் செய்த ஒப்பற்ற கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர் தான் கவியரசு கண்ணதாசன். 1981-அக்டோபர் 17-இல் கவிஞர் அமரரானார். ஆனாலும், அவரது கவிதைகள் நம் இதயங்களில் நீங்கா இடம் பெற்ற கவிதைகளாக உலா வருகின்றன என்பதே உண்மை .

கதைச் சுருக்கம்

சேரன் செங்குட்டுவன் வடக்கே கனக விசயர்களை வென்று, அவர்கள் தலையில் கண்ணகிக்குக் கல்கொண்டு வந்து வஞ்சிமாநகரில் விழா எடுக்கிறான்.

அடலேற்றின் காதல்

அந்த வேளையில் சேரன் அவையில் மாங்கனி என்ற கணிகை குலப்பெண் யாவரையும் கவரும் விதத்தில் நடனமாடினாள். அப்போது, அங்கிருந்த அமைச்சர் அழும்பில்வேள் மகன் அடலேறு, அவள் அழகைக் கண்டு மயங்கிக் காதல் கொள்கிறான். தன் மாளிகையில் மாங்கனியை நினைத்தவாரே உட்கார்ந்திருந்த அடலேறுவிடம், மோகூர் மன்னன் பழையனுக்கு எதிராகப் போர்தொடுக்கும் செய்தியைச் சொல்கிறான். அமைச்சரும் அவன் தந்தையுமான

அழும்பில்வேள், போருக்குச் செல்லும் எண்ணம் ஒரு பக்கமிருந்தாலும், அந்த இரவில் தனியாக இருக்கும் மாங்கனியிடம் தன் காதலை வெளிப்படுத்துகிறான் அடலேறு. மாங்கனி அவனைத் திட்டியும் பழித்தும் பேசி மறுத்துவிடுகிறாள். ஆனாலும், அடலேற்றின் பண்பினையும் பெருந்தன்மையையும் நினைத்து அவனிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்தவளாகவே காணப்படுகிறாள்.

அடலேற்றின் படையெடுப்பு

அடலேற்றின் தலைமையில் சேரர் படையெடுக்க முன்வருகிறது. ஆடல், பாடல்களுக்காக மாங்கனியும் அவளுடன் ஐந்து பெண்களும் செல்கின்றனர். மோகூரின் வடக்குப் பகுதியில் தனித்தனியாகக் கூடம் அமைத்துத் தங்குகின்றனர். அன்று நள்ளிரவில் அடலேறு மாங்கனியைச் சந்தித்துப் பேசித் தனது கூடாரத்தை அடைகின்றான். அவ்வேளையில் மோகூர் மன்னன் தன் படைத்தலைவனான மலைமேனியை உளவறிந்துமாறு அனுப்புகிறான். மலைமேனி சேரர் படையெடுப்பு பார்த்துக் கொண்டு வருகிறான். அதனருகில் மாங்கனியையும் மற்ற பெண்களையும் பார்த்துக் கொண்டு வருகிறான். பார்த்த மாத்திரத்திலே மாங்கனியையும் மற்ற பெண்களையும் மலைமேனியின் ஆட்கள் காட்டிற்குத் தூக்கிச் சென்று விடுகிறார்கள்.

போர் வெற்றி

சேரர் படை வீரர்கள் பல படைகளைக் கடந்து
பகைவர்களை அழித்து, மோகூருக்குள் நுழைந்து,
வெற்றி பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சியோடு
அரண்மனைக்குள் நுழைய, நான் சரணம்' எனக்கூறிப்
பழையன் பணிந்தான். அவன் பெண் மக்கள்
இருவரும் கண்களில் நீர் சொரிய ஆங்கே வந்து
நின்றனர். மூவரையும் படைத்தலைவன் தளிவேல்
சிறைப்படுத்தினான்.

அடலேற்றின் செயல்கள்

மோகூர் நாட்டைக் கைப்பற்றிய பெருமிதத்துடன்
அந்த நகரை வலம் வந்தான் அடலேறு. அப்போது
கட்டுப்பாடற்ற சில சேர வீரர்கள் அக்கிரமச்
செயல்கள் செய்வதைப் பார்த்துக் கண்டித்தான்
அடலேறு. தளிவேல் என்பவன் பழையன் மகள்
பொன்னரசியின் கூந்தலை அறுத்துவிடுகிறான்.
தென்னரசி மட்டும் அவனை எதிர்த்து நின்றாள். அந்த
நேரத்தில் அங்கு வந்த அடலேறு, தளிவேலைக்
கண்டித்து, அவனது வீரப்பதக்கங்களைப் பறித்தான்.

பின்னர், பழையன் மற்றும் மக்கள் இருவரையும்
விடுவித்து அவர்களைத் தேற்றுகிறான். உடனே,
பழையன் அடலேற்றை விருந்திற்கு அழைக்கிறான்.
அடலேறு அவ்விருந்தில் கலந்து கொள்கிறான்.

அப்போது பழையன் மகளிர் முக்கனியைக் கொண்டு வந்து படைக்கும் நேரத்தில், மாங்கனியைத் தொட்டு எடுக்கும் நேரத்தில், காட்டு வெளியில் தங்கவைத்துவிட்டு வந்த தன் காதலி மாங்கனி நினைவுக்கு வர விரைவாகப் புறப்பட்டுப் போய்விடுகிறான். அவனது செயலை நினைத்துப் பழையனும் அவனது மகளிரும் மிகவும் வருத்தமுறுகிறார்கள்.

அடலேற்றின் பகையும் துன்பமும்

மாங்கனியைக் காணாதவனாக அடலேறு மிகவும் அழுது புலம்புகிறான். ஒன்றும் செய்வதறியாது திகைப்புற்று நிற்கிறான். இந்நிலையில் 'தளிவேல்' அடலேறுவிற்குப் பகைவனாக மாறிவிடுகிறான். மாங்கனியை, சூரபதன் என்பவனுக்கு விற்றுவிடுகிறான். மாங்கனியைச் சூரபதன் காவலுக்குட்படுத்திக் கொடுமைகள் பல நிகழ்த்துகிறான். இச்சூழ்நிலையில், வெற்றிப் பெருமிதம் ஒருபக்கம் இருந்தாலும், தன் காதலியைத் தொலைத்த சோகத்துடன் அடலேறு சேரநாடு திரும்புகிறான்.

அடலேற்றின் திருமணம்

சில நாட்கள் கழித்து, பழையனிடமிருந்து தன் மகள் தென்னரசியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு

வேண்டி ஓலை வருகின்றது. மன்னன்
விருப்பப்படியும் தன் தந்தையின் கட்டளையின்
பேரிலும் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்து அடலேறு
மணம் புரிகிறான்.

மாங்களியின் வருகை

பல இன்னல்களிடையேயும் தன் காதலனை
மனத்தில் நிறுத்தி நாடி வருகிறாள் மாங்கனி. சேர
நாடு வந்தடைகிறாள். அடலேறுவிற்குத் திருமணம்
நடந்து முடிந்துவிடுகிறது. கேள்விப்படுகிறாள்.
ஆறாத்துயரில் மூழ்குகிறாள். தென்னரசியும்
அடலேறுவும் இருக்கும் அறையின் அருகில்
செல்கின்றாள். அங்கு இருவரும் ஒன்றிப்போய் பேசி
மகிழ்வதைப் பார்த்து, 'அத்தான்' என்றாள் மாங்கனி.
அந்தக் குரலைக் கேட்ட அடலேறு மாங்கனி!
மாங்கனி! என்று வெளியே ஓடிவருகிறான்.

துன்பமுடிவு

மாங்கனி அங்கு நிற்காமல் துயரத்தோடு ஓடி,
சுழன்று வரும் ஆற்றில் விழுகிறாள். அவளைக்
காப்பாற்ற அடலேறும் விழி, அவ்விருவரையும்
காப்பதற்காகத் தென்னரசியும் விழுந்து விடுகிறாள்.
இப்படி மூவரும் ஆற்றில் மூழ்கி இறந்து
விடுகின்றனர். இக்கதையே மாங்கனி காப்பியம்.

கதைமாந்தர்

மாங்கனி காப்பியத்தின் தலைமை மாந்தர்களாகக் காணப்படுபவர்கள் அடலேறுவும் மாங்கனியும். அவர்கள் இருவரின் காதல் உணர்வை இக்காப்பியம் வெளிப்படுத்துகிறது.

அடலேறு

மாங்கனி காவியத்தின் தலைவனாக 'அடலேறு' படைக்கப்பட்டிருக்கின்றான். தன்னேரில்லாத் தலைவனாகவே காணப்படுகிறான். காவியத்தின் பெரும்பகுதி காதல் வயப்பட்ட ஒரு குணாதிசயப் படைப்பாகவே அடலேறு காணப்படுகிறான். ஆடல் அழகி மாங்கனியைப் பார்த்து, அடலேறு அடைந்த நிலையினை,

செழுங்கொடியைக் கண்வாங்கி மனத்துட் போட்டு
சீரணிக்கமுடியாமல் நின்றான் ஆங்கே!

என்று எழுதுகிறார் கவிஞர் கண்ணதாசன்.

அடலேறுவின் காதல்

மாங்கனி வந்து அவையில் ஆடற்கலை
நிகழ்த்திவிட்டுச் செல்கிறாள். அப்படிச் செல்பவளின்
பின்னாலே போகிறான் அடலேறு. மாங்கனி சென்று
மறைகிறாள்; ஆனாலும் அவள் சென்ற இடத்தையே
பார்த்துப் பார்த்து ஏக்கம் கொண்டவனாக, அவளது
பாதத்தின் தடயத்தைப் பார்த்து மகிழ்பவனாகக்
காணப்படுகிறான் அடலேறு:

போனவளின் பின்னாலே மெல்லப் போனான்!
புதுமனதின் முதல் கூச்சம் இழுக்கக் கண்டு
சித்திரத்தாள் அடிச்சுவட்டைத் தேடிப்பார்த்தான்
தென்றலது போனதற்குச் சுவடு ஏது?
கைத்திறத்தால் தரை தடவிப் பார்த்து அன்னாள்
கால்பட்ட இடத்தில் இளஞ் சூடு கண்டான்!

என்று அடலேறுவின் காதல் செயல்பாட்டினை
அழகுபட எடுத்துரைக்கிறார் கவிஞர்.

பித்துமனம் நிலையழியப் பெருமூச் சோடு
பேரரசைத் தோற்கடித்த வாளைப் பார்த்தான்!
குத்திடுவேல் வாளெல்லாம் களத்திலேதான்;
கோதையர்பால் துரும்பேதான்

என்று தன்னுடைய வாள்வீரத்தையும்
தோள்வீரத்தையும் காதல் போர்க்களத்தில்
தோற்றுவிடுவனவாகப் பேசுவதைக் காண்கிறோம்.

விழியிருக்கும் ஒளியின்றி, விரிந்த நெஞ்சு
வெளியிருக்கும் நினைவின்றி, வாய் வடித்து
மொழிபிறக்கும் தொடர்பின்றிக் காதல் ஒன்றே
மூண்டிருக்கும் உருவானான் அமைச்சன் மைந்தன்!

என்று காதல்வயப்பட்டவனின் நிலையினைப்
பேசுகிறார் கவிஞர்.

மரம்பழாத

பழந்தின்னும் நினைவான அடலேறங்கே
பசியாற முடியாமல் சோலை புக்கான்!
மரத்தோடு மரமாக நின்றான்; தந்தை
வலுவோடு அழைத்திட்ட குரலுங்களோன்;
சிரத்தோடு மலர்பட்டுச் 'சில்' லென்றேறி
சிலையாக்க, மூச்சின்றி நின்றான் மைந்தன்!

என்று, தன் சிந்தனையில் மாங்கனியைத் தவிர,
மற்ற செயல்பாடுகளையெல்லாம் மறந்தவனாகக்
காட்சியளிக்கிறான்.

கோபமும் பண்பும்

நள்ளிரவு நேரத்தில் மாங்கனியைச் சந்தித்துத் தனது
காதலை வெளிப்படுத்த நினைத்துச் செல்கிறான்.
ஆனால், அதைப் புரிந்து கொள்ளாத மாங்கனி
அவனைக் கோபத்துடன் திட்டி விடுகிறாள். அடலேறு
அப்போதும் அவளிடம் கோபம் கொள்ளாமல்,
மன்னிப்புக் கேட்கும் ஒரு மாண்பாளனாகக்
காணப்படுகிறான்.

மாங்கனிக்குத் தன் மேல் கோபம்
வரவழைத்துவிட்டேனே என்று ஏக்கத்துடன்
தன்னுடைய படுக்கை அறைக்குள் சென்ற
செயலினை,

பாறைக்கல் பள்ளத்தில் விழுந்தாற்போலப்
படுக்கையில் அடலேறு வந்து வீழ்ந்தான்

என்று அடலேறுவின் நிலை பேசப்பட்டுள்ளது.

காதலியின் மூலமாகவே காதலனின் பண்பு நலன்கள்
பற்றிப் பேசவைப்பதில் கவியரசு கண்ணதாசன்
கைதேர்ந்தவர்.

ஆணழகன்! சிங்காரன்! அவனியெல்லாம்
அடக்கிவைத்த மாவீரன்! அறிவுத்தோட்டம்!
தேன்பொழியும் கருணைமனம்! வடகோ டன்னத்
திரண்டிருக்கும் உயர்தோளன்! அழியாச் செல்வம்
மானமிகும் மறக்குலத்தான் என்றான்!

என்று ஒரு தமிழ் மன்னனின் பெருமைகளைப்
பேசுவதைப் போல அடலேறுவின் பண்பு
நலன்களைக் குறிப்பிடுகிறார் கவிஞர்.

அடங்காத பொலிகாளை உருவம் போலும்
அடலேறு செல்கின்றான் தலைமை தாங்கி

என்று வீரம் செறிந்த ஒரு காவியத் தலைவனாகக்
காணப்படுகிறான். மேலும், பெண்களைக்
கொடுமைப்படுத்தும் தன் நாட்டு வீரர்களைக்
கண்டிப்பவனாகவும் மாங்கனியைக் காணாதவனாக
அழுது துடித்துப் புலம்புவனாகவும் அடலேறு
விளங்குகிறான்.

ஓளியிழந்த வானத்தின் மேனி போல
தூக்கத்தில் நடப்பது போலவும் -நடந்து செல்கிறான்

மாங்கனியைக் காணாத அடலேறுவின்
நிலையினைக் கவியரசு இவ்வாறு பேசுகிறார்.
இறுதிவரை, காதலுக்காகவே வாழ்ந்து தனது
இன்னுயிரைத் தியாகம் செய்பவனாகவே
காவியத்தில் அடலேறு படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

மாங்கனி

தன்னேரில்லாத தலைவன் போலவே இளமையும்,
அழகும் நாணும் பொற்பும் பெற்ற தலைவி காவிய
நாயகி மாங்கனி. ஆடல், பாடல், அழகு சிறந்த கலை
மடந்தை.

மின்வெட்டுக் கண்கட்ட மேவினாற்போல்
மென்பட்டுப் பூங்குழலி பூமிதொட்டுப்
பொன்கட்டிச் சிலைபோல ஊர்ந்து வந்தாள்.

என்று மாங்கனியைக் கவிஞர் அறிமுகம் செய்கிறார்.

மாங்கனியின் அழகு

கவியரசரின் கற்பனையில் பிறந்த பரத்தையர் குலப்
பெண்தான் மாங்கனி. உயர்ந்த ஒழுக்கம் கொண்ட,
ஆடல் அழகு வாய்ந்த பெண்ணாகப்
படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

கொலைவாளுக்கு உறைபோல விழிவாளுக்கு இமை
சிலையோடும் சமமாக விளையாடும் புருவம்
சிறுவானப் பிறைமீது அலைமோதும் அழகு

என்று சேரமன்னனின் அவைக்களப் புலவன்
மூலமாக மாங்கனியின் அழகு பேசப்படுகிறது.

விரிக்காத தோகைமயில்! வண்டுவந்து
மடக்காத வெள்ளைமலர்! நிலவு கண்டு
சிரிக்காத அல்லிமுகம்! செகத்தில் யாரும்
தீண்டாத இளமை நலம்; பருவஞானம்!

என்று சேரமன்னன் மாங்கனியைப் பற்றியும் அவளது
இளமை அழகையும் பற்றிப் பேசுவதாகக்
காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு அனைவராலும் மாங்கனியின் அழகு நலன்கள் பேசப்படுவதைக் காணலாம்.

தாயின் வற்புறுத்தலும் மகளின் மறுப்பும்
மாங்கனி தன்னைப்போலவே நடனமாதாக
இருந்துவிடக் கூடாது என்பதால், தன்குலத்து
ஆடவன் ஒருவனை மணக்க வற்புறுத்துகிறாள்
அவள் தாய். ஆனால், தனக்குப் பிடிக்காத ஒருவனை
எப்படி மணப்பது என்று மாங்கனி தன் தாயைப்
பார்த்துக் கேட்கிறாள்.

கற்சிலையோ அம்மா நான்; கயவன் அந்தக்
காமுகனுக் கென் நெஞ்சத்தைத் தத்தம் செய்ய?
பொற்கிளியை வானரத்தின் மடியில் போடப்
பொருந்தியதோ உன்னுள்ளம் போதும் போதும்

என்று, தான் விரும்பாத ஆடவனை வற்புறுத்தி
மணக்கச் செய்யும் போக்கினைக் கண்டிப்பதை,
மாங்கனி மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார் கண்ணதாசன்.

காதலும் கண்டிப்பும்

தன்மேல் காதல் கொண்ட அடலேறு, இரவில்
தனியாக இருக்கும் தன்னிடம் வந்து காதலைத்
தெரிவிக்க வரும் நேரத்தில், அவனைப் பார்த்து

திறந்திருந்த வீட்டிற்குள் ஓசையின்றித்
திருடனைப்போல் நுழைந்தீரே! தென்னர்தானா?
மானத்தை இக் கோதை மறவாள்! போம்!போம்!

என்று, உள்மனத்தில் அவனைக் காதலித்தாலும்,
திட்டிப் பழித்துப் பேசி அனுப்பிவிடுபவளாகக்
காணப்படுகிறாள்.

நள்ளிரவு ! தாசிமனை! இளம்பெண்தூங்கும்
நறு மலர்ப் பஞ்சணையருகோர் காளைவந்து
மெல்லமுகந் தொடுவதுதான் உங்கள் ஏட்டில்
வீரர்கள் பெண்கேட்க வரும் செய்தியா?

என்று, தான் திருமணம் செய்து கொள்ளும்
பொருட்டுப் பெண் கேட்கவே வந்தேன் என்று
சொன்ன அடலேறுவைப் பார்த்துக் கோபப்படுகிறாள்.
“கள்ளமனத்தோடு எம்குலமக்கள் வாழ்ந்தது
பழையகாலம் இப்போதில்லை என்பதை
மறந்துவிட்டீர்களா?” என்று தன் குடும்ப,

குலத்தொழிலின் இழிநிலையை உடைத்
தெறிபவளாகக் காணப்படுகிறாள் மாங்கனி. அதே
நேரத்தில் அடலேறு நடந்து கொண்ட
பெருந்தன்மையினை நினைத்து அவன் மீது காதல்
கொள்பவளாகவும் இருக்கிறாள்.

போராட்டமும் முடிவும்

மலைமேனி எனும் கொடூரன் தன்னை மானபங்கம்
செய்ய முயற்சி செய்த போது, அவனை எதிர்த்து,
போராடி, வீழ்த்தித் தப்பித்து ஓடிவரும் பெண்ணாகக்
காட்சியளிக்கிறாள். பெண்குலமே காணாத
துன்பத்தைக் காதலுக்காகப் படுபவளாக மாங்கனி
படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். தன் காதலன் இன்னொரு
பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டான்
என்பதை அறிந்த மாங்கனி, தனிமைக்குள் உடல்வேக
நிற்கிறாள். தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள
வேகமாக ஓடி மறையும் துன்பப் பாத்திரப்படைப்பாக
இறுதியில் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். இவ்வாறு
ஆட்டத்தில் தொடங்கி அமைதியில் முடியும்
மாங்கனியின் கதை, இணையில்லாச் சேரநாட்டுக்
காதல் கதை என்பதை நினைவுறுத்துகின்றது.